

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE! – ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

Kr. 1.-

ORGAN FOR MLG

Årg. 4

Nr. 9

1972

FORSVAR NORSK SJØLRÅDERETT

STEM

NEI

TIL SALG AV NORGE!

★ KLIPP & KOMMENTAR

Ubehagelig veggavis

Også Frank Baudes »venstre«-utbrytergruppe fra KFML i Sverige har vært i Albania. Norske marxist-leninister traff 40-50 medlemmer og sympatisører i havnebyen Durres. Nordmennene foreslo et felles diskusjonsmøte. Baudistene nøyte, men sa ja. På møtet stilte de imidlertid med bare tre menn. De norske marxist-leninistene og sympatisørene møtte fulltallig, sammen med noen svenske kamerater fra KFML. De andre baudistene ble av sine ledere nektet å komme på møtet.

I diskusjonen tok bare en av baudistene ordet, rettet velkjente angrep mot KFML, og hevdet at småborgerskapet er reaksjonært og en ubrukelig alliert i kampen mot EEC. Opp mot dette sa de svenske kameratene at baudistene umulig kunne vite hva de snakket om, da de ikke deltar i kampen mot EEC. Norske

marxist-leninister viste med praktiske eksempler fra EEC-kampen hvordan påstandene fra baudistene ikke samsvarte med virkeligheten. Konfrontert med ville angrep i Baudes »teoretiske organ« »Klasskampen« mot de norske marxist-leninistenes linje i EEC-spørsmålet, nektet den svenske baudisten å uttale seg om Norge, fordi han ikke kjente forholdene her!

De opprinnelig brautende og sjølsikre baudistene nektet etterpå å snakke med oss. Vi laget en veggavis hvor ordskiftet ble oppsummert. Denne ble opphengt i hotellet hvor baudistene bodde. Lederne rev den ned omgående. Høyst uvanlig i det sosialistiske Albania, hvor lederne ikke frykter folkets kritikk. Og høyst avslørende for disse »arbeiderklassens sanne forkjempere«...

Norsk Albania-farer 72.

»..naturlig samordning..»

Kircher i Frankfurter Zeitung skriver at et Europas forente stater kanskje kan oppstå som et resultat av den nåværende styrkeprøven. Tyngdepunktet i dette Europa, skriver han, kommer ikke til å ligge i England og Frankrike.

Major Ohne Mutze forteller, med en talende handbevegelse, sine grensevakter at nå er den »naturlige samordning« snart til ende. (Sommeren 1942)

I Berliner Borsen-Zeitung skriver redaktør Mergel: »Det gjelder å skape en naturlig samordning i et sammenhengende rom og dermed utgangspunkt for en sunnere europeisk organisasjon, regionalt ordnet...»

Tanken om en nærmere sammenlutning ligger i lufta. Det som står i veien for den er på den ene siden en overopphøyet nasjonalisme hos visse små og mellomstore folk, som i seg selv er for svake til å bære et overnasjonalt ansvar...»

Ovenstående står å lese i Dagbladet 4. mars 1940. En måned etter angrep Tyskland et av de små landene som skulle få være med i Stor-Europa.

Igen er det aktuelt. Bratteli og Willoch mener vi er for små til å stå alene. Flertallet av det norske folket vil heller ikke i dag gi opp den nasjonale sjølråderetten uten kamp. Stem nei til salg av Norge!

Kontrast nr. 34 er kommet. Det har som tema »Den politiske idretten«. Egil Olsen har en artikkel om »Idrett og kapitalisme«. Ellers er det stoff om idrett og presse, idrettsledere, olympiade og en bra oversikt over arbeideridretten i Norge.

Mindre bra er lederen. Den vender seg mot all konkurranseidrett, uansett innhold. Forskjellen mellom kameratslig kappestrid og konkurranser som hevder individet framfor kollektivet blir ikke behandlet. Den tekniske utviklinga av idretten blir også rakkert ned på uten noengang å se at også dette har hatt gode sider.

»En klone..»

— Er De en livskunstner?
— Nepe. Jeg er snarere en klone som vil gjøre det best mulige ut av livet.

HVA ergrer Dem?

— Bilister som kjører rundt med «Stem Nei» og folk som skriker «Nei til Unions». Det er jo de typene som svikter sitt land. Når seriøse politikere og topporganisasjoner av alle slag er enige i at medlemskap er best for Norge, så får andre, som er uten ansvar og ikke har satt seg inn i sakene, stikke pipen i sekk.

Godseier Lovenskiold bekjenner i Aftenposten 19. august.

Pressefrihet? — Å nei!

— Pressefrihet? Å nei — dette er bare en karikatur av pressefrihet!

Det er Morgenbladets redaktør, major Christensen, som har vondt for å døyve at ukebladet Aktuelt går mot EEC når det nå er eid av LO. Majoren er klar. Pressefrihet er en god ting så lenge den ikke truer makthavernes posisjoner.

FLØTT DEG EEC —

DU STÅR I VEIEN FOR SOLA

er tittelen på en ny norsk plate utgitt av organisasjonen Samspill. Det er en organisasjon av musikere og musikkinteresserte som har til formål å arbeide for musikernes faglige og kulturelle interesser. Denne første plata er en plate mot EEC, om kampen på arbeidsplassene, om avfolkning, forurensing m.m. Musikalsk er plata av meget god kvalitet. Noen vil ha innvendinger mot det politiske innholdet i et par av visene. Ikke alle holder like godt mål. Men det er ikke hovedsaken: Plata er en god start for Samspill. Organisasjonen er i gang. Den har levert et bra tilskudd til den framvoksende progressive kulturen og til kampen mot EEC. Plata kan bestilles fra Forlaget Oktober, boks 8379 Hammersborg, Oslo 1. Pris: kr. 36,—.

Redd for stryk?

En dag ringte vi ned til Europa-bevegelsens kontor. Hvorfor ikke høre sekretæren, Haakon Lies syn på utfallet av EEC-kampen?

Vi: — Dette er fra Klassekampens redaksjonsstab, vi...

HL: — Nei, sier du det, gutten min. Ja, da jeg var så gammel som deg, da jeg var 15 år, da solgte jeg 30 eksemplarer av Klassekampen. Hvis jeg ikke klarte det, så fikk jeg stryk.

Vi: — Vi hadde egentlig tenkt å...

HL: — Ja, vi var noe annet til karene den gang enn dere er nå! Nei, jeg sitter i møte med fem andre. Hvis jeg fortalte at jeg oppholdt møtet med å snakke med Klassekampen, så ville jeg få stryk!

Det var det. Løven fra Judea virket oppstemt, ikke særlig lyttende, og virket opptatt av dette med å få stryk. Mon tro at han har i tankene at folket vil gi ham stryk 25. september?

Trekk frisk luft!

Pr. 20. august noterer vi: I et spesialnummer om kvinnene presterer ukeavisa »Orientering« å avspiselyskepleieraksjonen med en randbemerkning på side 3 og »legen svarer« på et kort leserbrev! Og det skjer etter at aksjonen har vært i gang i lang tid. Alle tiltak for å rette opp feilen etter 20. august bør hilses velkommen.

Uansett: Vi oppfordrer redaktør Cordtsen — Stikk ut av redaksjonslokalene, trekk litt frisk luft og gi så et virkelig handslag til aksjonen.

Klassekampens red.

Tunge steiner Cordtsen?

Etter en lang taushet kokte redaktør Kjell Cordtsen i »Orientering« sammen en gigantartikkel i siste nummer for ferien — som svar på vår artikkel om »Gustavsen — sosialdemokrat i rød frakk«. Artikkelen er etter vår mening sjelden svak. Cordtsen klarer ikke på noe punkt å avvise vår kritikk av partiformannen, Finn Gustavsen, som en person som konsekvent sleper etter og henger fast i sosialdemokratiet.

Orientering har tidligere nektet oss spalteplass til et svar på Orienterings forrige angrep på bl. a. Klassekampen. Vi ba i juli om skriftlig begrunnelse, men den har vi ikke sett mye til. Vi har heller ikke blitt lovet spalteplass til vårt svar på gigantartikkelen. Pussig i ei avis som angriper Klassekampen for ikke å ta inn artikler fra Gustavsen og hans like — noe vi vitterlig har gjort. (Vi har ikke sett så mange av dem hittil.) Vi håper imidlertid at Orienterings redaktør tenker seg om. Tunge steiner på egne føtter er ikke godt. Derfor forventer vi at avisa bringer vårt svar — la oss si innen 10. september. Da skulle vi ha gitt bra frist. Vi ber våre lesere om å være på utkikk etter svaret vårt i Orientering. Om det ikke kommer, etterlyds det gjerne —. For øvrig skal vi komme tilbake til denne — etter vår mening, viktige debatten, i neste ordinære nummer av Klassekampen.

JA — JA

— Forøvrig registrerer vi at SUF har fulgt oss i hælene i lang tid. Når vi kommer med stands på et enkelt sted, dukker også SUF opp, sier JA-aksjonens daglige leder Olav Metliås til Morgenbladet 11. august 1972.

DET ER JO SÅ MANGE GODE MENN SOM GÅR FÅR FOR SAKEN!

»For sakens skyld bør vi derfor overfor gruppen »arbeidere« spille en mer tilbaketrukket rolle, og erkjenne at Arbeiderpartiet/LO, og til dels Europabevegelsen, vil ha langt bedre muligheter enn Høyre til å få gruppen i tale. EF-motstanderne vil, uten tvil med effekt, kunne spille på følelsen av at »når Høyre går så helhjertet inn for saken, kan den umulig være til arbeiderklassens fordele«. AP-velgernes tradisjonelle lojalitet overfor sin partiledelse er — i denne situasjon — uten tvil en stor fordel også for Høyre.

(Fra Høyres opplegg for EF-kampanjen — intern innstilling, avgitt 14.12. 71.)

Slik vi ser det

Ja-bevegelsens folkevognbusser har rullet mange mil i sommer. De har kjørt land og strand rundt for å bringe folk til fornuft. Blant annet i Nord-Norge har de vært utrettelig til stede overalt.

Nå er det ikke sikkert folk er særlig innstilt på å gi opp NEI-standpunktet — siste Gallup tyder stadig på urokkelig overbevisning hos motstanderne. I Troms fortelles det at når folk så en Ja-buss kjøre forbi, nikkede de til hverandre og sa: Nei sjå, der fær turistan!

Slik skal det være; slik skal de møtes, disse nyeste reise-emissærene for kapital og byråkratsentralisering når de kommer for å prate »ansvarlig« om »felleskapet« sitt. Det er ellers rimelig å regne med økt turistaktivitet utover mot september. Tilhengerne begynner å få problemer nå, siden det store og lenge forventede omslaget i opinionen stadig lar vente på seg. Det har altså ikke vært nok med busser og båter, det har ikke hjulpet verken med hvite seil eller nyutnevnt radiodirektør Brattbakken på kaffeturale langs Sørlandskysten. Folkevettet lar seg ikke koseprate ut over sidelinja. Folk vet godt forskjell på venner og fiender — de står fast på sitt og mener NEI som før.

Alt dette er til å bli i godt humør av, og alle vi motstandere er vel nå enige om at sjansen til å beholde flertallet også ved folkeavstemninga fullt ut er til stede. Likevel skal vi være forsiktige med å ta seieren på forskudd. Vi vet hvilke ressurser som fins på JA-sida, og vi vet hva slags folk som kommer til å bruke alle utenkelige midler etter hvert som valgdagen nærmer seg og Ja-skredet ikke løser. Den samkjørte reaksjonen i Aftenposten og Arbeiderbladet mot fjernsynsprogrammet om EF og forbrukerne var opplysende i så måte.

Her kom det midt i beste sendetida et program som snakket nært og begripelig om økte kostnader og

DER FÆR TURISTAN

manglende vilje i EEC-byråkratiet for å ivareta alminnelige forbrukeres interesser. Straks ble det skreket opp i ledere og fete innlegg om mangel på balanse og misvisende opplysninger og om nødvendigheten av et nytt program som kunne gi et riktigere bilde av situasjonen. Riktignok i forhold til hva? I forhold til virkelighet

innsatsvillige aktivister som kan banke på dørene og ta seg tid til å diskutere skikkelig med alle tvilerne.

Hvem er forresten aktivister?

Det er viktig å slå fast at det er oss alle, hvor vi enn befinner oss. Ingen må gjøre den feilen at de henviser til andre — vi må sjøl kaste oss inn i

NEI, SÅ DER FÆR TURISTAN!

og fakta? Å nei, selvfølgelig i forhold til hva tilhengerne ser seg tjent med å få framlagt til støtte for sitt syn.

Slikt vil vi få oppleve mer av i ukene framover. Presset vil øke, tonen vil bli skarpere. Så kan vi motstandere nok le for oss selv og snakke både om panikk og angstbiteri og det som verre er hos Ja-lederne, men vi skal samtidig være klar over at det stadig fins store vet-ikke-grupper som kanskje kan vippe til gal side nettopp av økt press uten skikkelig motpress. Derfor skal vi også ruste oss kraftig til innspurt nå når august-kveldene blir mørkere og den første aning av kulde i lufta varsler hardere klima og slutt på ferietid og vitaminsamling. Det er nå det skal vise seg om vi har nok å stå imot med, om vi har krefter og argumenter til å holde grasrotaktiviteten ved like og øke den i takt med offensiven fra pengene og pampene. Stadig er vårt beste kort de tusenvis av skikkelig orienterte og

valgkampen og gjøre minst det vi venter andre aktivister bør ta på seg. Alle andre gjøremål må vike nå framover; det skal tungtveiende argumenter til for å sluntre unna husaksjoner og diskusjoner så å si daglig.

Turistseongen kommer til å vare lenger enn normalt i år, og mer enn noensinne kan det diskuteres hva slags nytte vi egentlig har av alle disse snarkikkerne som farter omkring overalt og snakker mer eller mindre forståelig tungemål med eurokrat-aksent. Den diskusjonen får vi likevel ta en annen gang — etter 25. september. Til da må mottoet hele landet over være: La oss hjelpe turistene med fotograferingen. La oss gi dem ekte opplevelser og varige minner om seig motstand og vilje til seier! Så kan vi stå sammen med alle fastboende og nikke til hverandre når Ja-bussene og Ja-båtene har dratt sin vei, og si med oppriktig lettelse i stemmen: Gudskjelov, der for turistan!

B.

Sommerleirene: Aldri vært bedre!

BLI MED NESTE ÅR!

— Jeg var skeptisk før jeg kom hit. Er nyorganisert og har ikke vært på leir før, hadde trodd det ville vært mye strengere her, strammere disiplin og en ledelse som ga ordre. Etterhvert har jeg fått følelsen av at jeg er med på å bestemme politikken her på leiren. Jeg er med på å utvikle leiren videre.

Ytringen er hentet fra Revolusjonens Røst, leiravisa på SUF(m-l)s leir på Håøya i sommer. Vi tar ikke for hardt i når vi mener dette var den vanlige oppfatninga hos de som i sommer har vært på SUF(m-l)s og MLG's Rød Front-leirer.

Leirene ble en skole i hvordan den demokratiske sentralismen kan fungere i praksis. Diskusjonene på veggvisene blomstret, og initiativene på det kulturelle området var overveldende.

Her har vi bare plass til små glimt fra livet i leiren. Men vi håper de vil gi et visst inntrykk.

For å skape blest om aksjonen *Klassekampen* som ukeavis i løpet av 1973, startet en gruppe på Tromøya-leiren å selge suppe kokt på rester etter middagen. Pengene gikk til aksjonen. I Tuddal samla ungdommerene inn mer enn 1000 kr til FNL. På leiren i Troms ble det for første gang i Norge framført revolusjonær ballett. Og det av reinspikka amatører.

Både i Tuddal og Troms ble det arrangert kulturkvelder sammen med lokalbefolkningen. Begge steder møtte det fram et stort antall bygdefolk. Ikke engang VG klarte å produsere en røverhistorie av noe kaliber, sjøl etter flere dager i Tuddal med teleinse. Deres hetsopplegg falt døde til jorda, da de forsøkte å intervju folk fra distriktet.

HVILKE POLITISKE SAKER STO SENTRALT?

På MLG's røde leire ble det presentert et utkast til prinsipp- og arbeidsprogram for det nye partiet. Dette er første gang det blir utarbeidet et konkret programforslag for gjennomføringa av den sosialistiske revolusjonen i Norge.

Alle leirene diskuterte grundig forholda innafør familien. Spørsmål som ble stilt var: Er det mulig å frigjøre kvinnen for proletariatets diktatur er oppretta? Er kommunistisk indoktrinering av barna bedre enn borgerlig indoktrinering? Er det mulig å utvikle familien til en revolusjonær base?

Leirdeltakerne var alle som en innstilt på at motstandsfronten måtte holdes oppe etter 25. september. De fleste mente parolen »Nei til salg av Norge — Forsvar norsk sjølråderett!» var bedre nå

enn bare »Stem nei!» Den gjorde det klart at det her dreide seg om at norsk monopolkapital vil selge landets ressurser til vest-tysk, fransk og britisk imperialisme, mot sjøl å kunne spise kirsebær med de store. Parolen dekker heller ikke over at et EEC-medlemskap vil bety et salg av folkets interesser og derfor en hardere dyrtid for store grupper. En parole som bare sier »Stem nei!» mente de fleste undervurderte folks bevissthet om at EEC er en imperialistisk trusel. På de husbesøkene leirdeltakerne gjennomførte, ble denne linja for EEC-kampen godt mottatt blant folk.

På leirene til SUF(m-l) skjøt diskusjonen fart når utbygginga av SUF(m-l) som en kommunistisk masseorganisasjon kom opp. Mange lurte på hva dette egentlig innebar. Klarhet fikk mange i løpet av leiren. På Tromøya organiserte over halvparten av sympatisørene på leiren seg før de dro hjem.

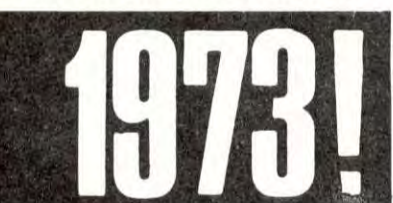
I år var det leirer sju steder i landet. Det er mer enn en dobling fra i fjor. Vi er overbevist om at de tusener som var på leir har trukket mange gode erfaringer, og vi oppfordrer alle progressive til å ta kontakt med marxist-leninister som de kjenner for å få rede på hvordan de kan komme på Rød Front sommerleir til neste år.

Bygdefolk og turister var velkomne til MLG's Østlandsleir. VG måtte nøye seg med å ligge i skogkanten med teleinse.

Pionerene i spissen for innsamlinga til FNL og revolusjonær kunst.

JA til EF fikk passet påskrevet.

Gjør Klassekampen til ukeavis i løpet av 1973!

Er aksjonen for *Klassekampen* som ukeavis noe som bare angår marxist-leninister og vane nære venner? Vi mener nei! Mer enn på lenge føler alle progressive og demokratiske krefter behovet for en avis som på redelig vis kan ta opp de hundretalls aksjonene som foregår over hele landet.

Når dette skrives står sykepleierne på terskelen til en omfattende aksjon for høyere lønn. Arbeiderbladet terper på at aksjonen er tariffstridig, Aftenposten maler skrekkehistorier om hvordan de syke vil lide. Sykepleierne har ingen landsomfattende avis som i titusener av eksemplarer kan forklare nødvendigheten av den kampen de fører. Vi tror *Klassekampen* som ukeavis kunne ha støttet bra opp om sykepleiernes krav.

VI MÅ STÅ PÅ EGNE BEIN

Under det revolusjonære oppsvinget i Russland etter 1912 kom dagsavisa Pravda. På to og et halvt år ble avisa forbudt åtte ganger. I tillegg fikk den et utall bøter og enkeltnummer ble beslaglagt til stadighet. Likevel fortsatte avisa å

komme ut. Det var bare mulig fordi alle progressive arbeidere i Russland støttet med penger.

Vi kan heller ikke ha illusjoner om at *Klassekampen* får være i fred når den revolusjonære bevegelsen

Veggavis i Tuddal om KK-aksjonen levnet ingen tvil: Fram for ukeavis!

vakser i styrke eller tro at vi kan basere drifta på dyre annonser. Vi kan bare lite på det arbeidende folkets støtte. Alle de som misliker den borgerlige og sosialdemokratiske pressas dominans, må vi få til å støtte aksjonen for *Klassekampen* som ukeavis.

en god start

Aksjonen »Gjør Klassekampen til ukeavis i 1973» har kommet godt i gang. Tross sommerferie har pengene begynt å strømme inn. Særlig har sommerleirene rundt om i landet sørget for at innsamlinga har fått en god start.

På tross av dette ser vi oss ikke i stand i dette nummeret til å bringe oversikter over hvor mye som er kommet inn. Aksjonen har vært igang svært kort tid, og vi sitter med rapporter om at penger er samlet inn rundt om, men som vi ennå ikke har full oversikt over. Vi lover å komme tilbake i seinere nummer med resultater fra aksjonen. Starten lover bra!

KLASSEKAMPEN

ORGAN FOR MLG

BOKS 6179, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.
 ABONNEMENTSPRISER: Kr. 15,- pr. år og kr. 7,50 pr. halvår.
 Gruppeabonnement (min. 5 stk.) Kr. 12,- pr. år.
 KLASSEKAMPEN, ORGAN FOR MLG.
 Kommer ut en gang i måneden.
 Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern
 Kontor: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6. Trykt i offset hos A/S Duplotrykk.

Hva valget gjelder: STEM NEI TIL SALG AV NORGE!

A -toppene har begynt å få et anstrøk av desperasjon i den siste tida. Hør bare:

- »Bunnmonnet er nådd med slagordet: »Nei til salg av Norge»» (Formannen i JA-til-EF-bevegelsen, Reidar Carlsen).
- »Ja til fellesskapet. Ja til fredelig samarbeid. Dette er omsorg for Norges framtid. Vi protesterer mot at det kalles »salg av Norge»» (Fra kjempe-annonsene til JA-til-EF-folk blant krigsveteranene fra siste krig).
- »Som om noen ansvarlig norsk politiker noen gang skulle ha tenkt seg å selge vårt land eller ofre vår frihet.» (Aftenposten på lederplass).

A -toppene har reist storm mot den parolen som marxist-leninistene har gått i spissen for å lansere i sluttfasen av EEC-kampen: »Nei til salg av Norge — Forsvar norsk sjølråderett!» Raserianfallene fra de som til vanlig bekjemper arbeidsfolks interesser, er av uvanlig kraftig kaliber. Vi tar det som en bekreftelse: Parolen treffer finansherrer og JA-spissene midt i deres ømme politiske punkt. Den stiller spørsmålet skarpt: Finnes det noen som selger landet for sjøl å oppnå fordeler, innhyllert i en ordfoss av »fred», »samarbeid», »trygghet» og »tillit til Trygve»? Den reiser spørsmålet om hvilke klasser som forsvare sjølråderetten, og hvilke som slåss for å selge den for å trygge sin egen stilling og profitt. Svaret på dette har EEC-kampen allerede vist: Bare arbeiderklassen og folket forsvare den nasjonale sjølråderetten i dag. Monopolborgerskapet og dets stat går i spissen for å selge den.

Fraser som »Tillit til Trygve» kan ikke skjule at de vil tjene på det blant annet fordi:

- Lønnsutgiftene vil bli lavere fordi den nåværende importbegrensningen på utenlandsk arbeidskraft faller bort i EEC. EEC-kommisjonen arbeider også med å samordne lønnsoppgjørene i EEC. I praksis betyr det lønnspress, ikke for monopolherrene, men for arbeidsfolk. Og: I EEC kan direktørene eksportere kapital ut av landet og slå seg ned i lavtlønnsområder, om de er store nok.
- EEC-kommisjonen er i ferd med å skjære drastisk ned på trygdeytelsene i medlemslanda. NAF, Industriforbundet og deres venner ville tjene stort på dette: Trygdeavgiftene ville bli mindre, og de private forsikringselskapene ville kunne snøre inn nettet om arbeidsfolk gjennom en omfattende privat forsikring.
- I EEC blir det lettere for de store aksjeselskapene å gå sammen med kollegaer av typen I.G. Farben, Krupp og Hoechst. I de stores favn kan de sikre

trygghet for profitten og få mer igjen på salg av aksjer enn innenlands.

• En av de harde kjernene i norsk finansverden, rederne, vil i EEC slippe å betale »unødvendig» store deler av profitten til den norske staten, slik de må gjøre nå. I EEC kan de investere fritt i medlemslanda, uten at den norske staten på »lovlig» vis kan gjøre noe fra eller til, sjøl om det arbeidende folket skulle forsøke å presse den til å stoppe redernes kapitalflukt.

Skipsreder Jahre, banksjef Melander og deres kollegaer kunne fortalt adskillig mer som ville bekrefte vår parole: At det lønner seg for dem å selge den norske sjølråderetten. I dag står den i veien for dem, de norske imperialistene, dersom de skal kunne sikre profitten i framtida. De må forsøke å kvitte seg med sjølråderetten. For det er den som i dag begrenser deres råderett, og som truer klasseherredømmet.

De selger for å oppnå egne fordeler — for sin klasse. Men de må ha noe å tilby til kjøperne Krupp og Co. dersom salget i det hele tatt skal finne sted. Monopolkapitalister lever ikke av luft, kjærlighet eller fredslengsel. EECs og ikke minst Vest-Tysklands finansmenn, er ute etter Norges oljerikdommer, malmer av uvurderlig betydning i bil-, maskin- og rustningsindustrien, og de ønsker å få varig kontroll over fiskefeltene våre for sine »fabrikkflåter». Norge er et land med mange naturrikdommer, ikke en karrig steinørken. Det er det norske folkets eiendom. Men de norske imperialistene bruker den i handelen med sine venner i EEC, for å mele sin egen profittkake.

A -toppene, veteraner av typen Max Manus og liknende »patrioter» virker hykleriske i sin moralske fordømmelse av »Nei til salg av Norge»-parolen. Men hykleriet kan ikke skjule at imperialistene i EEC mener

- underkastelse når de sier samarbeid og medbestemmelse.
- tvang og undertrykking — inntil krig, for å oppnå territorium og råvarer — når de sier fred.

EEC-kampen har vist hvem som er patrioter i dag, hvem som forsvare nasjonens interesser mot imperialismen, og hvem som på nytt går i spissen for å selge ut sjølråderetten.

Om arbeidsfolk og deres venner over hele landet holder fast på denne lærdommen kan imperialistene — i Norge og i EEC — få seg sitt første store tilbakeslag etter krigen. Å bidra til dette nederlaget, er i dag en bunnsolid patriotisk handling.

STEM NEI TIL SALG AV NORGE!

Aksjon Ukeavisa Klassekampen, Boks 6078, Etterstad, Oslo 6. POSTGIRO 211288

klassekampen

EEC: Husleia opp minst 20%

Fra Boler, en av Oslos drabantbyer. 20 % høyere husleie er det minste beboerne må regne med i tilfelle norsk EEC-medlemskap.

Boutgiftene i husbankfinansierte boliger har økt mer enn 20 prosent hvert år fra 1965 til i dag. I 1965 måtte en industriarbeider gjennomsnittlig betale 19 prosent av lønna si for å bo i en blokkleilighet finansiert av Husbanken. I dag må han ut med over 23 prosent. Regjeringa vil gjerne gjøre inntrykk av vilje til å gjøre noe. Derfor har de bebuda tiltak som skal redusere utgiftene for spesielt vanskeligstilte. Men pengene skal de ta fra andre som bor. Nemlig folk i eldre boliger som endelig har klart å betale ned det meste av gjelda på hus og leilighet. Her skal vi vise litt hvem som tjener og hvem som tapet

på den nye »bostotte»ordninga.

For å få penger til boligbygging og »bostotte», sier regjeringa i Stortingsmelding nr. 76 (1971-1972) at »de midler som skal nyttes til slike boligpolitiske formål må skaffes tilveie innenfor boligsektoren selv». Det skal gjøres slik:

- Husbankrenten skal heves kraftig. Spesielt skal renten på eldre lån heves til et nivå som er mer likt den renten som gjelder i dag.
- Regjeringa mener tilbakebetalinga av moms må regnes som støtte som skal tilbakebetales med

renter, når boutgiftene har kommet ned på et »rimelig» nivå.

- Eiendomsskatten for folk i eldre boliger skal økes.

- De som får »bostotte» de første årene må betale denne tilbake med renter. For hvert år blir »stotten» pluss på resten av gjelda. De må slite med nedbetaling lengre enn om de slapp »stotte».

STATEN TJENER PÅ NYORDNINGA

Regjeringa beskylder folk i gamle leiligheter for å leve for billig i forhold til de som må flytte inn i

vinner folkeavstemninga. Og den skal vinnes!

Kjemigraf Tor Ole Flaaten, klubbformann, Aas & Wahls boktrykkeri, Oslo:

1. - Ledelsen i DNA og LO spiller nå på lojaliteten til organisasjonene. Men i spørsmålet om EEC gjelder det å være lojal overfor ideene. Det er viktig nå å fravriste DNA og LO-toppenes tradisjonelle tak på arbeidsfolk. Kampen vil mye bli avgjort på arbeidsplassene. Sjøl legger jeg hovedvekten på arbeidet der, men kombinasjonen med husbesøk er bra hvis en har kapasitet til det.

På bedriften her er det blitt enda flere EEC-motstandere etter LO-kongressen. Det er mye snakk om politisk streik. 7. juni satt vi bare og venta på et utspill om streik som aldri kom. Nå gjelder det

nye boliger. Men sannheten er at lite av pengene går til utjevninga av boutgiftene.

I 1977 vil staten tjene 178 millioner kroner på forskjellige tiltak i boligsektoren. I 1973 vil fortjenesen bare være 1 million. På grunn av nyordninga med momsen vil regjeringa få inn fire ganger så mye som de må ut med til den nye »bostotte» ordninga.

DETTE ER EEC-POLITIKK!

• »Rentenivået for statslån vil måtte tilpasses den alminnelige obligasjonsrente...» »Skulle disse forhandlingene føre fram, vil det være nødvendig med tilpasning av norsk økonomi på flere områder, og ett av disse områdene er renten.» Sitatene er henta fra det offentlig oppnevnte Skånlandsutvalgets rapport og fra en uttalelse av Bankforeningas direktør, Kaare Pettersen til »Sosialøkonomen» nr. 9/1970.

• I den danske avisa »Information» for 27-28. mai sier den danske boligminister Helge Nilsen: »Vi vil ved vårt eventuelle medlemskap i EF være nødt til å gå bort fra moms-refusjon.»

Årsakene til høye husleier er de høye rentene. Men Bratteli-regjeringa vil ikke kunne tenke seg å gå mot de store bankene som dikterer rentenivået. I EEC er rentene over en prosent høyere enn her. Et medlemskap vil for svært mange bety en økning av boutgiftene på 20 prosent. Ved at regjeringa trapper ned tilbakebetalinga av moms vil økninga kunne nå opp i 40 prosent for mange.

at vi samler oss til politisk streik for folkeavstemninga. Hvis Folkebevegelsens faglige utvalg vil medvirke til organiseringa, tror jeg det er mulig med omfattende streikeaksjoner.

Om nødvendigheten av enhet i motstandsarbeidet har jeg uttalt meg tidligere.

2. - Hvordan vi skal jobbe etter 25/9 avhenger naturlig nok av utfallet under avstemninga. Blir det jamnt, må vi jobbe hardt fram til behandlinga i Stortinget. Motstandere på Tinget må bakkes opp, og vi må legge press på tvilerne.

Sjøl om vi skulle tape avstemninga, så er ikke spørsmålet om EEC-medlemskap avgjort for Stortinget har vedtatt det. Derfor er det opplagt at det organiserte motstandsarbeidet i alle fall ikke må opphøre for dette tidspunktet.

»...men prisene steig bare verre enn før»

Prisindeksen for juli gjorde et hopp på hele 1,2 poeng. Siden tariffoppgjøret i april har prisene steget 2,1 prosent. Et par måneder til i samme tempo, og det generelle tillegget er spist opp. LO og DNA har sammen med arbeidsgiverne fått det som de ville. Realdisponibel inntekt synker og forbruket står stille.

Det er ingen ukontrollert prisstigning som nå finner sted. I Aukrust-rapporten, som LO/NAF la til grunn for tariffoppgjøret, ble det forutsett en prisstigning fra januar til juni på ca. 3 poeng. Det ble 3,8. Allerede i fjor høst, da DNA-regjeringa la fram statsbudsjettet, slo den fast at forbruket bare ville stige med 1 prosentpoeng i 1972. Dette har de nå klart.

Finansminister Kåre Christiansen gråter sine krokodilletårer over den prisstigninga ingen kan få bukt med. Sannheten er at monopolene gjør seg feite ved å suge pengene ut av arbeidsfolks lommer. Slik styrker de seg for det europeiske »fellesmarkedet».

I Statistisk ukehefte nr. 25 står: »Den svakere vekst i forbruks- etterspørselen hittil i år må i første rekke ses på bakgrunn av utviklingen i de personlige disponible realinntekter. Nasjonalregnskapstall for 1. kvartal foreligger ennå ikke, men indeksen for deflatert (omregnet etter prisstigninga, vår anm.) timefortjeneste for voksne menn i industrien skulle gi en brukbar illustrasjon av inntektsutviklingen. Etter foreløpige og uoffisielle beregninger lå denne indeksen i 1. kvartal 1972 bare om lag 3 prosent høyere enn 1. kvartal i fjor, om lag 2 prosent lavere enn 2. kvartal i fjor og 1-2 prosent lavere enn i 3. og 4. kvartal i fjor. Som følge av høyere skattetrekk fra årsskiftet må nedgangen i den disponible reallønn (deflatert timefortjeneste minus skatt) for voksne menn i industrien ha vært enda sterkere.»

Bak all denne tekniske språkbruken står følgende enkle fakta: Det folk har igjen når prisstigninga og skattene har tatt sitt fra lønningsposen, er mindre i dag enn de tre siste kvartalene i fjor - opptil 2 prosent. Aspengrens påstander om reallønnsøkning er ljug, det har vi statens egne offisielle ord for.

J.T.H.

To spørsmål

- Hva mener du en bør legge særlig vekt på i arbeidet mot EEC fra nå av og fram til folkeavstemninga?
- Hva mener du en skal konsentrere seg om etter 25. september - uansett valgresultatet?

Kvinnelig industriarbeider, næringsmiddel-fabrik, Oslo:

1. - Gjennom husbesøk får vi diskutert det hver enkelt er opptatt av, dette er særlig viktig for å nå tvilerne.

2. - Hvis det blir JA-flertall er det spesielt nødvendig å samle motstanderne til fornyet innsats. Kommer vi med i EEC, er vel alle motstandere interessert i at vi kommer oss ut igjen fortest mulig.

Da blir vi nødt til å slå oss ut. Det blir mye vanskeligere dersom motstandsfronten blir oppløst rett etter et nederlag i Stortinget.

På lengre sikt vil sikkert EEC-imperialistene og deres allierte i Norge komme med nye framstøt for å innlemme oss i »Det fjerde rike». Derfor vil det være en alvorlig feil å oppløse fronten sjøl om vi

LESER-BREV:

Naturvern for hvem?

Samarbeidsgruppa For Natur og Miljøvern (SNM) har i den senere tid stått som leder for en del aksjoner. Av disse kan nevnes Mardola- og Nordmarka-aksjonene.

Jeg veit ikke hvilke konklusjoner SNM har trukket ut av sine erfaringer fra disse (og andre aksjoner), men de burde vært følgende:

1. Hovedfienden i kampen for å gjennomføre en effektiv natur- og miljøvernpolitikk er den nasjonale og internasjonale monopolkapital sammen med staten.

2. Fienden er istand til å mobilisere arbeidsfolk mot aksjonistene.

Til pkt. 1 er å si at det ville være sørgelig om SNM fortsatt ikke har skjont det.

Til pkt. 2 er å si at forklaringen til denne kjensgjerning ligger i SNMs politikk. SNM har, meg bekjent, beskjeftiget seg i liten grad med miljøvern på arbeidsplassene. Arbeidsfolk oppholder seg mesteparten av sitt liv på jobben og i hjemmet. Det er derfor naturlig at forholdene på arbeidsplassen og i boligdistriktet opptar arbeidsfolk mer enn for eksempel Mardola eller veibygging i Nordmarka.

Så lenge SNM ikke tar konsekvensen av dette er det helt naturlig at arbeidsfolk betrakter SNM-aksjonistene som rikfolk som forsøker å bevare enda noen av sine privilegier. (Å få gå i urørt natur.) Det er viktigere for en arbeider å unngå døden p.g.a. forgiftninger enn å få gå i urørt natur. Arbeideren ser at SNM betrakter urørt natur som viktigere enn forgiftninga av arbeidsplassene. Arbeideren lar seg derfor mobilisere til å angripe SNM-aksjonistene.

Ved å legge hovedvekten på miljøvernkampen på arbeidsplassene og i boligdistriktene vil SNM kunne mobilisere virkelig store masser i kampen for et effektivt miljøvern. Og ut fra denne politikken vil SNM kunne vinne arbeidsfolks tillit og derigjennom vinne en virkelig forståelse og støtte i kampen mot monopolkapitalens og statens naturødeleggelser.

Så lenge det er som i dag, så lenge som fienden er istand til å mobilisere arbeidsfolk mot naturvernaksjoner, vil SNM

anstalten og fri disposisjonsrett over opptjente penger. De vil også ha fjernet bestemmelsen om kroppsvisitasjon ved besøk.

Vi mener det er bra at fangene på denne måten organiserer seg for å forsvare sine rettigheter. Vi støtter deres kamp av følgende grunner:

- Fangene organiserer seg mot utbytting, mot monopolkapitalen. For de innsatte er monopolkapitalens billigste arbeidskraft, de arbeider i bedrifter som leverer viktige deler til norsk storindustri. Alt snakk om at de »betaler tilbake til samfunnet» den skade de har påført samfunnet, holder ikke: De betaler til monopol-

Fra Mardola-aksjonen

ikke ha noen sjanse i kampen for et effektivt natur- og miljøvern.

Fanger organiserer seg

De innsatte ved Ullernsmo Landsfengsel har dannet fagforening - Fangenes Faglige Forbund (FFF). De har gjennomført en dags streikeaksjon - for krav om heving av timelønna fra kr. 1 til 2,50. Videre krever de 3 ukers ferie innenfor

kapitalen, i form av økt profit, nesten ren profit, til monopolkapitalen.

Videre:

• Det er utmerket at fangene settes til regelmessig arbeid, men det er tydelig at de ikke skal lære å verdsette sin arbeidskraft.

• Organisering bryter med dette. Det gir dem erfaring som gjør dem bedre rustet til å kjempe for sine rettigheter som fri. Det peker framover: De lærer at samlet står de sterk, men alene er de forsvarsløse. Dermed har de sjøl tatt et langt skritt på vegen tilbake til samfunnet. Deres kamp er en kamp mot ytterligere

forfall.

• Den reaksjonære ledelsen frykter tydeligvis nettopp dette: De streikende ble plassert i eneceller. De angripes av fienden, av en reaksjonær justisminister, av den reaksjonære pressa.

Derfor støtter vi fangenes organisering. Vi prioriterer sjølsagt arbeiderklassens kamp utenfor fengelsmurene. Men vi støtter fangenes kamp - en kamp de sjøl har startet - fordi fienden er den samme, fordi interessen er felles, og fordi det ruster dem til å slutte seg til hele klassens kamp når de kommer utenfor murene.

Sykepleieraksjonen – tjener også pasientene

Sykepleierenes krav

Foran årets tariffoppgjør stilte Norges Sykepleierforbund (NSF) følgende krav: Lønnsopprykk på to klasser, og redusert arbeidstid fra 42,5t til 38t.

I likhet med en rekke andre grupper godtok de ikke forhandlingsresultatet, og saken gikk videre til »frivillig» lønnsnemnd.

Dette fikk sykepleierne: Begynnerlønna hevet en klasse, arbeidstida redusert til 40 timer. NSF's representanter fant resultatet så dårlig at de for sikkerhets skyld advarte mot den reaksjonen dette kunne komme til å utløse blant sykepleierne.

LØNSSKAMP – OG KAMP MOT KRISE

De hadde tolket stemningen riktig. »Sykepleieraksjonen 72» ble svaret på Rikslønnsnemndas kjennelse. Nå er kravet tre klasseopprykk, og lik lønn i stat og kommune. Dette er i virkeligheten en svært moderat reaksjon på mange års lønnsdiskriminering. Bare for å sikre en tilfredsstillende lønnsutvikling i forhold til øking i priser og skatter, er det nødvendig med et opprykk på to lønnsklasser. (Dette kan utledes av en undersøkelse av statsansattes lønnsutvikling, foretatt av Norsk Tjenestemannslags gruppe i Statistisk Sentralbyrå). I tillegg kommer at sjølv lønnsnivået for lengst burde vært hevet, den ene lønnsklassen i tillegg nå er en billig regning å forelegge

staten, for tidligere unnlattelses-synder.

I dag hindrer sykepleiermangelen effektiv utnyttelse av institusjoner og utstyr, og senker kvaliteten av behandlingstilbudet. Samtidig er over 50% av sykepleierne ute av arbeid, eller i annet arbeid. Det private næringslivet tilbyr dem bedre betingelser enn helsesektoren.

HØJDAHLS SVAR: RASJONALISERING

Mangel på arbeidskraft mestres ved å bedre betingelsene, inklusive

lønna, eller ved å forsøke å klare seg uten. Højdahl velger det siste. Rasjonalisering. Økte oppgaver uten økt bemanning. Eller mer åpent: tidsstudier og effektivitetsanalyse.

Staten virker faktisk ikke særlig interessert i å stanse avgangen fra sykepleieryrket, spesielt ikke ved hjelp av økte lønnsutgifter!

Men færre sykepleiere, rasjonalisering og lavere kvalifikasjonskrav til pleiepersonalet betyr dårligere helsestell. Derfor er sykepleieraksjonen ikke bare en rettferdig reaksjon fra en diskriminert gruppe. Kampen de har reist er også en del av vår felles kamp for en skikkelig standard på helsesektoren.

Den enorme oppslutninga og den sterke tilliten til ledelsen på sykepleierenes allmannamøte 10. august, markerte en styrke bak kravene som nok myndighetene vil merke i tida framover.

Ikke spørsmål om hva som er »lovlig», men hva som er rettferdig

I tida framover vil staten, regjeringa og deres venner slå på stortromme: Aksjonen er tariffstridig! Husk, dere gjør noe ulovlig! Å framstille aksjonen som ulovlig og at den rammer uskyldige vil være den taktikken som aksjonens fiender vil bruke. Dette er våpnet som skal splitte sykepleierne og sette andre yrkesgrupper ved sykehusene opp mot hverandre og mot sykepleierne.

La oss se på spørsmålet om lovlig/ulovlig, og hvilket valg sykepleierne egentlig har.

Streikerett

Da det brygget opp til streik for sykepleierne i Oslo i 1968, innførte regjeringa en provisorisk lov der det ble nedlagt forbud mot at sykepleierne kunne gå til noen som helst form for streik. Men den loven gjaldt bare for det tilfellet, slik at sykepleierne har streikerett på linje med andre arbeidere.

Ved å bruke skremser om at sjuke folk vil være den tapende part i tilfelle aksjon, kan sjølsagt spørsmålet om å frata sykepleierne streikeretten komme opp på ny. Men hvem er det som streiker? Folk som vil drepe pasienter? Sykepleierne ville aldri lage en aksjon som setter folks liv i fare. Det er det staten som hittil har sørget for.

Og uansett streikerett eller ikke: I alle tilfeller er det ifølge Hovedavtalen streikeforbud i tariffperioden!

Hva er »lovlig»?

Hvis vi holder oss strengt til loven, hva sier den om lovlighet?

- Enhver streikeaksjon i tariffperioden er ulovlig når det reises krav mot arbeidsgiveren om bedre lønnsforhold.

- Punktstreik og full streik står i samme stilling rettslig sett.

- Aksjonen er ulovlig fra det tidspunkt streikevarsel blir gitt eller det blir truet med bruk av streik for å oppnå

lønsmessige forbedringer.

- Fra dette tidspunktet kan arbeidsgiveren bringe saka inn for Arbeidsretten og få rettsens avgjørelse på at aksjonen er ulovlig. Erfaringene viser at Arbeidsretten treffer avgjørelsene svært raskt.

- Men erfaringene viser også at dersom deltakerne i aksjonen står samlet og ikke lar seg splitte, er det fullstendig umulig for Arbeidsretten å sette i verk noen form for tiltak. Dette ble for eksempel særs tydelig da Arbeidsretten forsøkte å stoppe sporveiarbeiderne i Oslo og Souda-arbeiderne da de gikk i streik for høyst rettferdige krav. Arbeidsrettens dommer betydde ingenting – fordi alle som aksjonerte sto samlet bak krava.

Straffeansvar

Hva så med spørsmålet om straffeansvar? Fram til 1956 var ulovlige streiker straffbare. Denne bestemmelsen ble opphevet bl.a. med den begrunnelsen at den gjorde mer skade enn gagn! Straffelovens § 222 om ulovlig tvang omfatter i ord også ulovlig streik. Men jurister som Johs. Andenes slår fast at § 222 ikke kan anvendes mot ulovlige streiker. Hvis aksjonen blir forsøkt stempelt som straffbar, bør dette øyeblikkelig avvises som tøv.

Erstatning?

Hva med erstatningsansvar.

- Når det sies at streiken er ulovlig,

betyr det først og fremst at ledelsen og deltakerne pådrar seg erstatningsansvar. Men for at dette skal kunne skje, må arbeidsgiveren pådra seg økonomisk tap gjennom aksjonen.

- Men sjøl den harmdirrende forhandlingsdirektør Kjell Johnsen i Norske Kommuners Sentralforbund må innromme: »En fylkeskommune vil spare penger ved å stenge sykehusene og det kan derfor vanskelig bevises noe økonomisk tap ved en eventuell streik.» (Arbeiderbladet, 12. august).

- Den samme direktør sier samtidig: »De som rammes gjennom en aksjon fra sykepleierens side er i første rekke pasientene.» Men for det første er det høyst uklart om pasienter kan gjøre slikt erstatningsansvar gjeldende mot sykehusene. Og for det andre og viktigere: I denne saka er det ikke rom for tvil om en ting: Folk flest støtter sykepleierens aksjon. Vi vil hevde at det i praksis vil være utenkelig at sykepleierne og aksjonsledelsen skulle kunne rammes av erstatningsansvar.

Avskjed?

Kan så arbeidsgiverne reagere med å gi sykepleierne avskjed?

- Etter tjenestemannslovens § 28 kan en som deltar i ulovlig streik gis avskjed, dvs. sparkes på dagen.

- Ut fra behovene er det utenkelig at sykehusene gjør noe slikt.

- Det sykehusene kan gjøre, er å sparke noen få, for eksempel streikeledere. Men om sykepleierne står samlet, er det politisk umulig å gjøre noe slikt.

Med andre ord: Gis sykepleierne avskjed, sparker sykehusene beina under sin egen virksomhet.

kravene er rettferdige.

- Sykepleierne risikerer få eller ingen vesentlige repressalier mot seg, så sant de står samlet og får støtte fra folk flest. Derfor: Avvis truslene om arbeidsrett, erstatningsansvar, ulovlighet. Spørsmålet er feil stilt. Det er staten, regjeringa og alle andre »ansvarlige» krefter som virkelig bør føle seg truet, som bør ta på seg det økonomiske og politiske ansvaret!

Stol på egen styrke!

En stor yrkesgruppe, underbetalt og sosialt undertrykt, reiser seg til kamp mot staten og myndighetenes uansvarlige politikk. Helsearbeidere i et typisk kvinneyrke finner seg ikke lenger i »kall» og statens helse- og sosialpolitikk. Om motstandere av alle slag ikke klarer å avspore kampen, må de seire.

REGJERINGAS ANSVAR – SE OPP FOR TRENERING!

Det er staten som har sørget for å skape krise i helsevesenet. Samtidig vil vi understreke at vi tror ikke staten, Stortinget og regjeringa uten videre går med på krava. De ønsker utredninger, forhandlinger, undersøkelser, overveielser. Kort sagt: Trenering og ull. Hvorfor? Fordi statens ulike organer frykter konsekvensene sterkere enn på lang tid. Hvorfor?

EN TORPEDO UNDER STATSOPPGJØRET!

Fordi hele statsoppgjøret, for lærere, tjenestemenn, embetsmenn, sykepleiere, osv., ble reddet i land for staten gjennom et samordnet oppgjør. Gruppene fikk en ussel lønnsforhøyelse – som egentlig betydde lønnsnedgang – under en forutsetning: At ingen grupper skulle få noe mer enn den felles rammen tilsa. Med andre ord: Dersom sykepleierne får innfridd sitt helt rettferdige krav nå, betyr dette i virkeligheten en torpedo under hele statsoppgjøret! Arbeiderbladets leder 14. august oser av frykt for nettopp dette. Derfor er aksjonen også avgjørende for andre yrkesgrupper.

Vi mener også at alle liknende aksjoner tidligere har vist at all tro på at staten gir om en spør den, at parlamentet kommer i møte når en inviterer til det, alt dette er intet annet enn illusjoner. Og de kan bli dyre.

STOL PÅ EGEN STYRKE – IKKE PÅ BRATTELIS SMIL!

Bare ved å stole på egen styrke kan aksjonen lykkes. Gjennom breie allmannamøter, demokratisk valgt aksjonsledelse, med uavhengige aksjonskomiteer rundt om i landet, og ved nær demokratisk kontakt mellom ledelse og deltakere for øvrig – bare da kan og vil en slik aksjon lykkes. Ved å innstille seg på langvarig kamp styrkes aksjonen ytterligere. Gjennom at andre grupper og lag i folket reiser støtteaksjoner vil aksjonen stå enda sterkere, ja uovervinnelig.

ETIKK

— Det argumentet vi møtte først hos sosialministeren, var at vi ikke kunne oppføre oss slik når vi kom til departementet for å snakke med en statsråd. Deretter fikk vi vite at vi ikke kjente Sosialdepartementets etikk, og at vi ikke kunne generell samfunnsføre. Resultatet ellers av møtet var, som alle vet, blank avvisning av våre krav.

Aksjonens leder, Anne-Lise Bergenheim, i Aktuell-intervju

Nei til dyrtid og salg av Norge

Prisene galloperer. Siden årsskiftet har prisene steget mer enn det generelle tillegget ved siste tariffoppgjør. Beregninger utført av Norsk Tjenestemannslags gruppe i Statistisk Sentralbyrå viser svart på hvitt at store yrkesgrupper har mindre igjen i pengepungen når skatten er betalt enn de hadde i fjor! Det er all grunn til ikke å glemme kampen mot dyrtida midt i heiteste EEC-kampen. De to sakene henger fortsatt sammen.

Ille er det nå. Men i EEC skal vi saktens få ei enda verre dyrtid. Vi minner om bare et par forhold som vil ramme oss dersom Norge blir medlem av EEC:

- Bortfall av prissubsidier på jordbruksvarer beløper seg til omlag 900 millioner pr. år. Det betyr adskillig dyrere matvarer enn nå.

- Husleiene – en ikke liten utgiftspost for arbeidsfolk i dag – vil øke med minst 20%, kanskje opp til 40%.

- Dersom vi blir medlem, vil vi om få måneder måtte bli med på å betale til det felles EEC-budsjettet. Vi kan være trygge på at de som tjener på medlemskap – særlig de store finansherrene – ikke kommer til å spytte så svært mye i den kassa.

Dette er bare en del av hva som vil ramme oss dersom monopolherrer, DNA- og LO-ledelsen lykkes i sitt salg av Norge. Når slike folk selger, så er det arbeidsfolk som må bære byrdene for at varen skal bli best mulig å selge. Varen – det er sjølråderetten. Og vi sier salg. Var det ikke LO-formannen som uttalte at han syntes det var OK om norske bedrifter dro utenlands om vi ikke kom med i EEC? Jo, det var det. Lykkes ikke salget på »lovlig» og åpenlys vis, vil LO-formannen prøve å gjøre det allikevel. Salg av Norge vil berøve oss retten til å bruke de åtgjerder, vi tross alt har i dag til å bremse prisutviklinga, så som subsidiepolitikken.

Kampen mot salg av Norge blir viktig på arbeidsplassene i tida framover. Kampen mot korttidssekretærene – LO-ledelsens handelsreisende – har tatt mesteparten av peppen ut av det framstøtet. Men nye framstøt vil komme. LO-kongressens vedtak vil for fagorganiserte flest neppe forbli »like fjernt som planeten Venus», for å bruke Myhre-arbeidernes ramsalte beskrivelse av hva de mener om kongressen. DNA- og LO-ledelsens siste kjempeoffensiv for å tvinge tvilene i DNA i kne, må slås tilbake. Gi de korttidssekretærene som ennå måtte våge å stikke nesa si fram på arbeidsplassene, den velkomne de fortjener. Få kalt sammen klubbmøter, vis gjennom vedtak hvor arbeiderklassen fortsatt står. Vurder grundig mulighetene for hardere aksjoner og proteststreiker. Og ikke minst: Mist ikke den daglige kontakten med tvilende arbeidskamerater. Gjenomfør også husbesøk og prat med tvilerne du kjenner fra arbeidsplassen eller andre steder.

»Gud – gi oss fred» er JATEF-aksjonens siste forsøk på å komme på hit-lista. La dem ikke bli bønhørt. La ikke Aspengren og Bratteli få fred – fred til å selge Norge!

Georg Vaagen om karakteren av EEC-framstøtet: **Storborgerskapet vil sikre sin politiske makt**

— Parolen »Nei til salg av Norge — forsvar norsk sjølråde—rett. har slått igjennom og blitt forstått. Ikke bare den organiserte EEC-motstanden, men også store deler av folket ellers har gjort den til sin parole. Hvordan har det seg ellers at VG, Arbeiderbladet og Aftenposten nå nesten daglig spanderer lederartikler for å prøve å tilbakevise »påstanden om at noen skulle ville selge Norge»? Er det ikke nettopp fordi vi har truffet et ømt punkt? Folk oppfatter det nemlig til sjue og sist som et spørsmål om vi skal styre sjøl eller om vi skal selge landet. Hovedsaka i kampen mot EEC er kampen mot fremmedherdømme, kampen mot imperialismen. Det er formannen i Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, revisor Georg Vaagen som sier dette i en samtale med K l a s s e k a m p e n.

samme hva regjeringen måtte prøve å vri det til. Tolkningen av forhandlingsavtalen vil i sin helhet bli gjort i Brussel. Regjeringa snakker om »politiske garantier». Men det eksisterer ingen »politiske garantier». Uttalelsene om »garantier» som er kommet, ble gitt i en bestemt situasjon og hadde en hensikt — å formilde det norske folket. »Garantier» er ikke verdt det papiret de er skrevet på.

VI HAR ALT Å VINNE PÅ Å STÅ UTENFOR

— Men kan vi så stå utenfor, er spørsmålet som folk som ikke har tatt standpunkt stiller seg ...

— Dette er et viktig spørsmål å forsøke å gi folk svar på. I 1930-åra husker jeg at det het seg at Norge, siden vi manglet både kull og olje, for all tid ville være prisgitt utlandet.

Denne problemstillinga eksisterer ikke lenger. Norge er i den enestående stilling i Vest-Europa at vi har mer enn nok tilgang på energi, olje og billig elektrisitet. Vi har mineraler. Vi trenger ikke å stå med lua i handa overfor imperialistmaktene. Hvis vi sørger for å bevare og styrke vår sjølstendighet, vi har tvertimot alle muligheter til å gjøre Norge til et rikt og godt land å bo i.

VI SKAL VINNE — MEN VI TRENGER EN VARIG FRONT

— Hva etter 25. september?

— For det første er jeg overbevist om at vi skal vinne folkeavstemninga. Men det er ikke nok. Så lenge EEC og imperialismen består og representerer en faktisk trusel mot Norges sjølstendighet, må vårt folk stå årvåkent på vakt. Det betyr at vi allerede nå må gjøre klart at vi akter å beholde de kamporganer som kampen mot EEC har utviklet. Så lenge denne truselen består, vil Arbeiderkomiteen bestå. I fasen nå mot folkeavstemninga, må vi legge vinn på å styrke enhetsfronten mellom alle EEC-motstandere.

— Men vi kan ikke leve av »sjølråde—retten», blir det hevdet ...

— Nei, men sjølråderetten er ikke noe abstrakt. Sjølråderetten er en forutsetning for å kunne føre en politikk som er i samsvar med folkets interesser og grunnleggende behov. Se på Islands utvidelse av fiskerigrensa. Island utvider fiskerigrensa for å trygge det islandske folkets eksistens. Dette kan landet gjøre fordi de har handlefrihet og i samsvar med folkets vilje er i stand til å utøve den. Innenfor EEC ville ikke et slikt skritt være mulig.

INNSKRENNING AV FAGBEVEGELSENS INNFLYTTELSE

— Hva bør vi legge vekt på nå i valgkampinnspurten?

— Det er av avgjørende betydning at folk får vite hva EEC står for, at det vil ramme hver eneste gruppe av det arbeidende folket i Norge.

EEC-medlemskap vil bety en begrensning av fagbevegelsens innflytelse lokalt på den enkelte arbeidsplass, så vel som nasjonalt. Situasjonen i enkelte EEC-land er den at arbeidernes rettssikkerhet er truet. Det er tendenser til forfølgelse og diskriminering av arbeidere med demokratisk og sosialistisk innstilling.

— Hva med landbruk og fiske?

tilfeller i norsk arbeidsliv med overgrep mot arbeidernes rettigheter, trakasseringer, ulovlige oppsigelser, brudd på Hovedavtalens bestemmelser om forhåndsvarsel ved nedleggelse osv.

Storborgerskapet i Norge sikter nå mot alliansen med storborgerskapet på Kontinentet. Noen av dem vet at det kan være små økonomiske gevinster å hente akkurat for deres bedrift på kort sikt. Men viktigere for dem er deres mål om å knekke arbeiderbevegelsen, knuse opposisjonen på arbeidsplassene, slavebinde folket. De frykter framtida. Derfor er det den politiske makt de er ute etter. For dem teller ikke den nasjonale sjølråderetten. Det er det arbeidende folket som må heise den nasjonale fanen.

Dette er den grunnleggende klassekarakteren ved EEC-medlemskap, kjensgjerninger som nettopp må gjøres klart overfor tvilere i arbeiderbevegelsen.

— Vi må videre legge vekt på endringa av regelverket, det konstitusjonelle, som vil følge med et EEC-medlemskap. Romatraktaten og alt regelverket (2 000 lover) som er bygd opp omkring den vil gå foran norsk lov. Det betyr at vår forfatning i realiteten langt på vei vil bli satt ut av kraft fra den dagen vi skulle bli medlem.

— Vi har ikke fått noen særordninger.

Leserbrev fra Veidholmen:

Alle stemm

Et sted langt ute i havet, vest for Kristiansund, ligger Veidholmen. Øya er forblåst og nesten uten jordsmønn. Her og der stikker en grastust opp mellom bergsprekkene, men ellers er det ikke så mye som en busk å se. — Likevel bor det 500 mennesker på den lille holmen som bussen kjører over på tre minutter — på

langs. Egentlig skulle vel stedet for lengst ha falt som offer for strukturrasjonaliseringa, men veidværingene vil ikke ha samfunnet sitt radert bort. Når øvrigheta sier »nei», eller »ikke på det nåværende tidspunkt», holder folket på Veidholmen fortsatt på sitt, like strie som nord-

fra Veidholmen 1972

Vi skal vinne folkeavstemninga 25. september! Folkets NEI skal sette en stopper for »JA»-aksjonens pengesterke propaganda, lokketonene fra Aspengrens korttidssekretærer og politiske skremmeskudd fra NATO-øvelsen »Strong Express». Men seier eller tap i folkeavstemninga — den er ikke noe punktum i kampen mot EEC. Det virker for fantastisk at for eksempel vest-tysk imperialism skulle la seg stoppe av valgsedler så lenge Krupp og Co. har stort behov for Norges mineraler og olje. Vi må derfor starte bygginga av en VARIG FRONT MOT EEC, straks!

(1)

Om vi taper? Så galt kan skje. Kapitalmaktas flertall vil slett

Også etter 25. sept. Folkefront mot EEC!

ikke være resultatet av en lik kamp, men av penger og trusler mot folket. Og det vil være et resultat av at vi ikke var organisert godt nok.

Men viktigere: Skulle monopolborgerskapet og dets Ja-folk vinne, vil de øyeblikkelig fortsette frammarsjen. Vi må ikke glemme at Norge formelt ikke kan bli medlem i EEC før 1. januar 1973. Stortinget skal behandle saka først. EEC-motstanderne på Tinget vil bli utsatt for et voldsomt press fra finanskapital og høyresosialdemokrater for at de skal skifte standpunkt. Regjeringa kommer til å fremme forslag om et statsbudsjett som vil bli et reint tilpassningsbudsjett til EEC: For eksempel vil vi svært raskt måtte begynne å betale »vår» del av EECs felles budsjett. Omlag 40 lover må vedtas for å tilpasse det norske lovverket til EECs, særlig viktig er endring av konsesjonslovene. I det hele: Regninga for medlemskapet vil bli slått i bordet, dyrtida vil bli hardere enn-vi kanskje kan forestille oss nå. Vi må fortsette å slåss mot EEC sjøl om monopolborgerskapet og dets venner klarer å hale seiren i land. Seiren kan nå snus i 12. time.

(2)

Vinner vi, vil vi ha gitt imperia-

listene og deres venner i Norge et kraftig nederlag. Men vi vil ha vunnet bare første runde. Om vi sier nei, vil kanskje den vest-tyske monopolkapitalen miste lysten på norsk olje og mineraler? Nei, vi vil fortsatt måtte føre en forsvarskamp for folkets interesser, mot imperialismen.

EEC-tilhengerne i regjering og Storting vil forsøke å fortsette tilpasninga av lovverket til EEC. Dette kan skje etappevis sjøl om vi ikke er innafor.

Norge vil ikke være noe uavhengig og frigjort land når vi våkner 26. september, sjøl om vi vinner avstemninga. Vi vil fortsatt befinne oss i en forsvarsposisjon i forhold til imperialismen. Men grunnlaget vil være lagt for viktige taktiske delseire.

(3)

Folkeavstemninga kan føre til enten uhyre knapp seier for tilhengerne eller uhyre knapp seier for motstanderne. I en slik situasjon ligger forholdene til rette for taskenspill og manipulasjoner for regjering og pengesterke Ja-folk. Folkeavstemninga er i Norge bare rådgivende. Det betyr at regjering og Storting kan tolke resultatet.

(4)

Det er ikke bare et spørsmål om å vinne folkeavstemninga. Det er også et spørsmål om hvem som har initiativet i dagene, ukene og månedene etterpå — om det er folket eller fienden. Derfor: Vi bør sette en bom for alle rykter og spekulasjoner om at motstandsfronten skal legges ned etter folkeavstemninga. Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har allerede i et landsmøtevedtak slått fast at den har oppgaver også etter folkeavstemninga. I Folkebevegelsen er ikke situasjonen like klar ennå.

Vi støtter alle tiltak som allerede nå bidrar til å bygge en varig front mot EEC.

VARIG FRONT MOT EEC!

JA eller NEI ved folkeavstemninga —

DNA VIL SLÅSS FOR REGJERINGSMAKTA

Handelsminister Per Kleppe har i lengre tid forberedt et nytt forhandlingsopplegg for frihandelsavtale med EEC. Dette er en påstand som K l a s s e k a m p e n har fra kilder innenfor DNA, som i dag ønsker å være anonyme. Samme kilde hevder også at EEC-kommisjonen i dag tror at det vil bli et nei 25. september, og er innstilt på nye forhandlinger.

Spekulasjonene går vilt i dagspressa om hvem som skal overta regjeringstaburettene etter 25. september dersom Bratteli får et nei i folket mot seg. Vi ønsker ikke å være med i denne dansen, med unntak at vi synes vår opplysning fortjener en smule oppmerksomhet. Vi tror den kan gi spekulasjonene en riktig retning.

KABINETTSPØRSMÅL: TAKTISK BLOFF

Dette ville bety at Bratteli eller typer som Kleppe etter »noen tids nøling vil ta på seg regjeringsansva-

ret på nytt». Alle trusler om kabinettspørsmål vil være avslørt som en taktisk bloff.

BRATTELI OG CO TENKER PÅ LANG SIKT

Vi mener særlig to forhold taler for at ryktet er det mest sannsynlige.

• Vedtaket på DNAs landsmøte slår utvetydig fast at partiet skal — uansett hvordan utfallet av folkeavstemninga blir — i samsvar med sitt program fortsette å kjempe for at partiet skal »ha styring i de folke-

valgte organer». Dette er sjølsagt ikke ment som en spøk.

• På samme måte som monopolborgerskapet, vil de virkelige toppene i arbeideraristokratiet, Bratteli og Co, tenke strategisk i en krisesituasjon. Det vil si, de vil alltid spørre: Hvordan kan vi sikre posisjonene, sikre våre k l a s s e i n t e r e s s e r? De har ikke råd til, dersom de skal beholde makta, å la taktiske, kortsiktige hensyn telle mer enn langsiktige klasseinteresser. En slik interesse er å beholde regjeringsmakta.

KLEPPE: NEI OG ATTER NEI

En telefonsamtale med Kleppe forløp omtrent slik: — Stemmer ryktene? (Som en roper i skogen får en svar). Kleppe: — Nei, de er ikke riktige. Vi skal fullføre de nåværende forhandlingene. Vi forbereder ikke noe nytt opplegg. Vi: — Men er det ikke særs naivt — kort tid før 25. september — å ikke en gang forberede et nytt opplegg? Kleppe: — Nei.

Kort sagt: Vi tror ham ikke, topp-aristokraten. Han og hans like tenker nok på lang sikt. Alle DNAtvilere bør merke seg dette og ikke la seg lure av Brattelis taktikk »får jeg ikke ja, så går jeg!»

»Sjefsforhandler Sommerfelt og statsråd Kleppe virker bekymret.

EEC-Kommisjonen: Senk de offentlige trygdene. Betal sjøl!

Verste dyrtids angrep siden krigen!

Klassekampen har fått sikre opplysninger fra Brussel om at EEC-kommisjonen nå arbeider med å bygge ned de sosiale trygdeytelsene innafør EEC. Hvis Norge blir medlem av EEC, vil dette nødvendigvis bety at hele vårt — sett i europeisk sammenheng — godt utbygde trygdesystem blir svekket drastisk. Dette vil bety et av de mest alvorlige angrepene på arbeidsfolks levevilkår som vi har blitt utsatt for på tiår!

Vi bør kreve at sosialminister Odd Høydahl gir et klart svar på om vi skal få amerikanske tilstander i det norske trygdesystemet.

Den såkalte Borschette-planen legger opp til samordning av lønnsoppgjørene i alle EEC-landa. I samband med denne planen arbeider kommisjonen med ei nedbygging av de sosiale trygdeytelsene i EEC. Hvorfor? Trygdesummene utbetalt over sosialbudsjettene utgjør en viktig del av den kjøpekrafta som folk har. EEC er preget av inflasjon og krisetendenser. Å skjære ned på trygdeytelsene er et ledd i å redusere inflasjonen, og vil gjøre det mulig å gjennomføre felles lønnsoppgjør. Hva vil dette i praksis bety i EEC-landa, og i Norge dersom vi blir medlem? Det betyr:

- Offentlige trygdekasser kommer til å betale mindre til medisiner, sykehusopphold, osv. Et av EEC-landa, Frankrike, gjennom-

førte denne ordninga allerede i 1967.

- Dersom refusjonsprosenten blir lavere enn i dag, betyr det at folk må dekke de gjestående utgiftene til for eksempel medisiner og sykehusopphold ved å betale mer til private sykeforsikringer!

- Kommisjonen vil også redusere og harmonisere ytelser som barne-trygd og pensjon. Kommisjonen betrakter disse »harmoniseringstiltak» som nødvendige for å komme videre i arbeidet med å gjennomføre en felles inntektspolitikk!

Den norske EEC-regjeringa vil sikkert forsøke å bortforklare disse opplysningene »Dette gjelder ikke for oss». Men i EEC vil ikke Storting og andre myndigheter kunne fatte vedtak som går på tvers av grunnprinsippene i EECs politikk. I dette tilfellet vil slike tiltak bety et av de mest alvorlige angrep på hele vår sosialpolitikk som vi kan minnes. Å tvinge gjennom et trygdesystem som gjør at folk må gjøre seg mer avhengig av private forsikringsselskaper, er det samme som å styrke klasseskillene i sosialpolitikken drastisk. Det er i det hele tatt et gigantisk angrep på arbeidsfolks levevilkår.

Vi venter med spenning på regjeringas reaksjon på disse opplysningene.

EN ASPENGREN FOR HELE EEC

Aspengren har i sommer deltatt på felles fagforeningsmøter, med representanter for de sosialdemokratiske fagforeningene i EEC og søkerlandene. Ved hjemkomsten uttalte han seg varmt om samordning av fagbevegelsen i Europa, samordning av lønnsoppgjørene m.m.

Han vil uten tvil få sitt ønske oppfylt om vi kommer med i EEC. I disse dager jobbes det på spreng bak lukkede dører i Brussel. Hemmelige møter finpusser den såkalte Borschette-planen (etter Albert Borschette — kommisjonsmedlem fra Luxembourg.) Den går ut på en storstilt samordning av lønns-

politikken i EEC. Lønnsoppgjørene skal samordnes i tid, og lønnsnivået skal samordnes.

Vi vet hva samordnet oppgjør i »liten» målestokk — for hele Norge — betyr. Det er en offentlig hemmelighet at EEC-kommisjonen ser med velvilje på »samarbeidsbestrebelsene» innenfor toppsjiktene i de europeiske fagorganisasjonene. Er det noe Kommisjonen ønsker, er det en »samtalepartner» på EEC-nivå, en Aspengren for hele EEC. Men Aspengrenene er upopulære blant fagorganiserte over alt. Derfor alle de hemmelige møtene — alle de lukkede dørene . . .

er nei

vesten. Gjennom lange tider har folk her stolt på egne krefter. — De parlamentariske illusjonene er blåst på havet.

Alle på Veidholmen er avhengige av fisket. Lenge var folk også avhengige av væreieren som eide øya, og tvang fiskerne til å selge fangsten til seg. Hvis oppsitterne prøvde å selge fangsten til bedre pris annetsteds, gikk husleia øyeblikkelig i været. I 1905 ble fiskerforeningen stiftet. 15 år seinere ble den upopulære væreieren nødt til å selge til kommunen, og slaveriet opphørte.

For å få en trygg havn trengtes molo. — Den presset de staten til å påbegynne i 1928. Samtidig ble det veiforbindelse mellom utværet og innværet, og anleggsvirksomheten skaffet folket inntekter i den aller verste arbeidsløshetstida. I 1934 sto moloen ferdig, og igjen begynte samfunnet å blomstre. Veidholmen ble Sør-Norges største fiskevær.

INGEN SNYLTERE

Siden den gangen har det vært både oppgangs- og nedgangstider for veidværingene. Men i oppgangstider var det alltid den lokale oppkjøperen som tok det meste av fortjenesten, en fortjeneste han dro avgårde med i nedgangstider. Dette satte fiskerne på tanken om selv å foredle og videreselge fisken. Veidholmen Fiskarsamvirke A/L ble startet, og i dag er det lille samfunnet på den måten

kvitt sin siste lokale snylter. Fiskarsamvirket som alle fiskerne på øya har andel i, er nå blitt en mønsterbedrift. Inntektene er gode, mer stabile enn før, og fram for alt jevnere fordelt. De øvrige produksjonsmidlene, båtene og redskapen, er også jevnt fordelt. En stor del av fiskerflåten består av sjarker, og det som finnes av snurpere er i hovedsak mannskapets fellesieie.

Når en spør en veidværing om årsakene til samholdet, trekker han på skuldrene og sier at det kanskje er fordi folk bor så tett sammen og fordi de er klar over at de har felles interesser. — Kollektivfølelsen er gammel på Veidholmen, og de fleste fastboende tar den vel nærmest for gitt.

VEI — MEN IKKE TIL BRUSSEL

I dag er det to ting folket på Veidholmen kjemper for. — De vil ha veiforbindelse til Smøla, og de vil holde Norge utenfor EEC.

9 millioner kroner vil det koste å få

veiforbindelse over holmer og skjær de 6 kilometrene inn til Smøla. Dette vil bety mye for trivselen på fiskeværet, dessuten vil Fiskarsamvirket da kunne selge fersk fisk.

Folket på Veidholmen synes ikke beløpet er så svimlende. Men på Veidholmen ferierer ikke kakser med stress, direktører med hjertefarkt og Mercedes som de trenger vei til. Derfor må fiskerbefolkningen sette hardt mot hardt, akkurat som i 1928. De skjærer gjennom alt byråkrati ved selv å starte veibyggingen. Nå er så mye investert i prosjektet at stat og fylke føler seg forpliktet til å fullføre det. Slikt går altså fortsatt an i Norge, men innenfor EECs murer ville det vært umulig. Derfor har folket på Veidholmen malt slagord mot EEC både på brygger og broer, og i døra inn til samvirketlaget blir en ikke møtt av dagens tilbud, men av en håndmalt plakate med »stem nei». — Og på denne røde lille flekken langt ute i Atlanteren stemmer alle nei. — Slike mennesker kan aldri styres fra Brussel.

Direktiv fra Brussel:

BØNDENE SKAL «STIMULERES» BORT

Hvis Norge blir medlem av EEC vil vi måtte bøye oss for et nytt direktiv om den felles jordbrukspolitikken. Direktivets frittalende tittel lyder: »Rådsdirektiv av 17. april 1972 om stimulering til å slutte i landbruksyrket og anvendelse av driftsarealet til struktur- og endringsformål.» Sagt med andre ord: Et direktiv om å legge ned store deler av jordbruket.

Spesielt alvorlig for Norge, om vi blir medlem, er at direktivets »stimulerings-tiltak» nå også skal bli brukt i »tilbake-liggende distrikter». Det vil si steder der rasjonalisering er kommet kort eller der jordbruksbefolkninga utgjør en høyere prosent enn gjennomsnittlig i EEC.

Målsettinga som direktivet setter blir uttalt slik:

»For å bedre inntektene i landbruket er det i første rekke nødvendig å fremme dannelsen av bruksenheter av passende

størrelse og struktur, for å skape slike bruksenheter må en disponere over fri jord. For å oppnå denne målsetting synes det nødvendig å gi støtte til personer som slutter i landbruksyrket og som stiller den jord de har drevet til disposisjon for strukturforbedringer.»

Viktig i debatten om melkesubsidier eller ikke er hvordan Brussel har tenkt å gjennomføre sine målsettinger: »Et høvelig middel til å fremme bevegelsen i eierforholdet til jord vil være å gi jordbrukerne en premie som er tilstrekkelig tilklokkende og som bør fastsettes i forhold til det areal som blir frigitt.» Tor vi tippe at prissubsidier neppe passer inn i direktivets opplegg?

Denne politikken er reaksjonær. Avendt på Norge vil den radere bort de fleste samfunn der jordbruk er hovednæringa. Istedenfor å ta vare på matjord og opprettholde sjølberginga på et høyst mulig nivå, blir bygdebefolkninga presset inn i de store bysentrene for å ta seg jobb på kontor eller i fabrikk — eller leve på den moderne forsorgen.

Klassekampen har fått opplysninger som tyder på at den norske regjeringa er i ferd med å slutte seg til innholdet i de nye Brusseldirektivene om jordbruket.

Vi har all grunn til å spørre: Hva mener regjeringa og Treholt? Støtter den direktivene? Mange har interesse av klar tale. Klarer enn i spørsmålet om mjølkesubsidier.

Har vi ingenting EEC liker?

Når EEC-tilhengerne setter i gang er det ikke måte på hvor svakt og lite Norge er. Vi skulle tro at vi ble tatt inn i det store »fellesskapet» av rein veldedighet. Har vi da ingenting som Vest-Tyskland og Frankrike kan være interessert i? Et skriv fra Berlin til den tyske minister i Oslo, Bräuer 7. april 1940 om »Forslag fra Wehrmacht om behandling av økonomiske og krigs-økonomiske spørsmål», sier oss en del saker klart:

Her står blant annet:

»Såvidt den norske industri ikke tjener umiddelbart til å forsørge befolkningen er dens viktigste grenner av særlig stor betydning for den tyske rustningsindustrien . . .

Særlig kommer i denne hen-seende følgende industrigrenner i betraktning:

Koppermalm, sinkmalm, nikkelmalm, titanjernmalm, wolfram-malm, molybdenmalm, sølv-malm og svovelkis.

Smelteverk for produksjon av: Aluminiumsoksyd, aluminium,

kopper sink, nikkel.

Kjemiske bedrifter for produksjon av:

Sprengstoff, syntetisk kvelstoff, kvelstoffkalk, superfosfat, kalsiumkarbid, natriumprodukter.

Rustningsbedrifter, skipsverft.

Kraftverk, særlig de kraftverk som bedriftene i de ovenfor nevnte industrigrenner er avhengige av for strømleveranser.

Produksjonskapasiteten i disse industrigrenner må så lenge okkupasjonen varer, opprettholdes i størst mulig omfang. En viss hjelp fra Riket til å overvinne produksjonshindringer som følge av avsnoringen fra de engelske, henholdsvis øst-sjøiske tilførsler, vil leilighetsvis være nødvendig.»

Den vest-tyske krigsindustrien produserer igjen for fullt og trenger på ny malm og kjemiske produkter fra Norge. På lista har det også kommet olje siden 1940. Det er litt av det vi skal betale for å få bli med i monopolenes europeiske fellesskap.

Den norske ml-bevegelsen har nettopp hatt en kvinne-delegasjon til Albania etter invitasjon fra den albanske kvinneunionen.

ERFARINGER FRA TUREN:
— Først: Partiet har stått i spissen for å løse kvinnenes problemer som del av samfunnets problemer. Før krigen og frigjøringa var kvinnene innestengt i hjemmet, uten rettigheter i samfunnet — ifølge de nordligste distriktenes lov var kvinnene å sammenlikne med en hund. Partiet har hele tida — hand i hand med kvinneunionen — drevet et vedlig arbeid for å få kvinnene ut i produksjonen og til å delta i det politiske arbeidet, være med på å bestemme framtida i landet sitt. — Lovverket gir selvsagt fulle rettigheter for kvinnene, men at lover er skrevet behøver ikke å si at de i praksis er oppfylt, det vet vi fra Norge. Derfor må det spesielle tiltak til.

OG HVA VAR DISSE SPESIELLE TILTAKENE?

— For det første overbevisningsarbeid. Det var mye å forandre: svigerforeldre som syntes at kvinnene skulle passe huset slik tradisjonen var, menn som syntes det var flaut å gjøre innkjøp, kvinner som ikke turte å snakke på politiske møter osv. Partiet propaganderte mot disse ideene, viste til kvinnenes

deltaking under krigen, viste ved levende eksempler hvordan kvinner som deltok i samfunnslivet slett ikke var noen særinger, men virket glade og frie.

— For det andre: oppgaver i hjemmet som for eksempel vasking av klær, brødbaking og barnepass ble betraktet som samfunnsmessige oppgaver og løst av lokale myndigheter eller staten.

SÅ DERE NOEN RESULTATER?

— Ja! Kvinnene deltar overalt! To statistiske eksempler: 46 % av de samlede representanter i alle folkevalgte organer er kvinner — kvinnene utgjør 40 % av arbeiderklassen. Overalt fortalte kvinnene om framskritt på sin fabrikk, på sitt kooperativ, om hvordan kvinnene deltok i bygginga av sosialismen.

Noe som gjorde inntrykk på oss: kvinnene blir tatt godt vare på under svangerskap og etter fødselen. Gravide får ikke jobbe skift eller i særlig tungt arbeid. I amningsperioden jobber hun 6 timer daglig med ammepause etter tre timer. Det var skikkelige vaskerom på alle bedriftene.

HVA VAR DET VIKTIGSTE NÅ?

— For det første ble det ført en kampanje for å fortsette kvinnenes faglige utdanning på alle nivåer. Det var kursar på alle fabrikkar og i alle kooperativer og det ble drevet propagan-

da for at kvinnene ikke skulle overlata utviklinga av tekniske framsteg og forskning til mennene.

— For det andre er det etter Enver Hoxhas tale på partikongressen i fjor høst ført en kampanje mot diskriminering i familien. Når begge jobber, må ansvaret deles. Ett eksempel: Vi traff en mann som var blitt kritisert på landsbyens veggaviser fordi han ikke hjalp kona si med de 7 ungene. Akkurat da veggavisa kom opp, var kona på sjukehus, og mannen hadde sitt fulle hyre med stellet av ungene. Han var ellers flink til å dele alt arbeidet, men han kritiserte seg sjøl kraftig fordi han hadde overlatt alt med ungene til kona.

ER KVINNENE I ALBANIA FULLSTENDIG FRIGJORT?

— Albanerne sa sjøl at de hadde mye igjen. Men de var helt klart kommet langt. Det er en enorm forskjell mellom et tilsjort, innestengt vesen til en av kvinnene vi traff som i skjørt og kortermet bluse stolt viste oss de forbedringene hun hadde funnet på til maskina si.

HUN OG ALLE DE ANDRE KVINNENE VI TRAFF BA OSS HILSE HJEM TIL DE NORSKE KVINNENE: DE ØNSKET OSS HELL OG SEIER I KAMPEN FOR SOSIALISMEN OG KVINNENES FRIGJØRING!

goy. Sjøl ble jeg med nærmest ved en tilfældighet. Men gi ett om jeg fikk tenning!

— Har du god stemme?
— Sporsmålet roper et helt feilaktig syn på korsang. Det er ikke noe for bare store, flotte stemmer. Hovedsaken i kor er å synge relativt reint. Og det kan de aller, aller fleste. Det sies at 90 % av alle mennesker er musikalske nok til å kunne delta i kor.

— Hva nå? Fortsetter du å synge i kor?

— På leiren diskuterte vi en del om hvordan vi skal kunne følge opp de gode erfaringene. Skal vi starte Røde Kor overalt? Eller synge i de arbeidersangkor som finnes rundt om i landet? Vi kom til at det bare på noen få, større steder vil være grunnlag for Røde Kor. Til gjen-

dion demonstrerte amerikanske sprintere under seierssermonien for alle verden at de fargete i USA vil kjempe mot undertrykkelsen.

MÜNCHEN

Allerede for olympiaden i München går av stabelen, har arrangørene slått de rekorder som er å slå.

— 12 000 aktive og ledere har meldt sin ankomst til München og Kiel.

— 4 milliarder kroner koster selskapet (det opprinnelige budsjettet var på en milliard).

— 10 600 politifolk, 800 grensevakter i sivil og 14 500 soldater fra hele Vest-Tyskland er utkommandert.

Den vest-tyske stat og monopolkapital arrangerer nok en gang et propaganda-show til ære for seg sjøl. 900 millioner TV-seere skal ikke bare få se idrett av ypperste klasse, men også på nært hold iaktta det «tyske under». De to millioner tilreisende fra andre land er ikke bare turister, men også businessfolk. Når svarteborshaiene gjør rekordfortjeneste på salg av billetter, skyldes det at finans-

«JA - VI ER I FARE»

— Yes, we are in danger — «Ja, vi er i fare».

Den «ærværdige» og konservative London-avisa *Times* begynte sin leder slik 28. juli, etter at den britiske havnearbeiderstreiken var et faktum.

Når dette skrives er streiken tre uker gammel. Den har blitt noe mer enn en kamp for tryggere arbeidsplasser, mot en politikk som har gjort 20 000 havnearbeidere arbeidsløse på fem år, mot bruk av ikke-registrerte havnearbeidere i ikke-registrerte havner. Den er blitt en farlig politisk demonstrasjon mot hele det råtne «demokratiet», og framfor alt mot dens reaksjonære redskap, anti-streikeloven — Industrial Relation Act, innført av Heath ifjor.

Noen punkter i lovene:

- Den gir den omorganiserte Arbeidsretten nesten ubegrenset makt.
- Tariff-avtalene blir juridisk bindende. Lønningene kan fastlåses for flere år uansett prisutvikling.
- Streik er forbudt i avtaleperioden.
- Fagforeningenes vedtekter må godkjennes av staten.
- Den som oppfordrer til streik mot en slik bindende avtale, straffes med bøter eller fengsel.

• Fagforeningene gjøres ansvarlig for medlemmenes aksjoner, selv om ikke fagforeningene som sådan står bak. Betaler den ikke ilagte bøter kan staten beslaglegge streikekassa.

• Dersom regjeringa finner at en varslert (lovlig) streik er «samfunnsfarlig», kan den beordre en «nedkjølingsperiode» på 60 dager før streiken kan iverksettes.

• Streikevakter og blokader kan forbys.

14,4 millioner arbeidsdager gikk tapt i de fem første månedene i Storbritannia. Det er allerede mer enn i noe helt år siden 1926. Før havnearbeiderstreiken har over 700 000 britiske arbeidere vært i streik i år. De britiske arbeiderne har «tradisjoner» når det gjelder langvarige og store streiker. Men resultatene har gjerne blitt magre. Lederne — de store fagforeningsbossene — har måttet henge på så lenge stemninga blant arbeiderne er hard, men har nyttet første tegn til vakling til å uskadeliggjøre streikene. *Syndikalismen* — troen på at fagforeningene alene kan lede arbeiderklassens kamp — er framherskende. En sterk politisk ledelse har manglet.

Men havnearbeiderstreiken skiller seg fra tidligere streiker når det gjelder organiseringa. Streiken ledes i realiteten

Havnearbeiderne i Southampton stemmer nei til lossing av bedervelig mat. Det dreier seg om frukt, kjøtt og fisk fra Sor-Afrika.

RØDT KOR synger høyest

— Her blomstrer kulturen som aldri før! Makeløs kulturuke! Folkets kultur i klar framgang!

Slike oppsummeringer strømmer inn fra alle de sommerleirene MLG og SUF(m-l) har holdt i år. Overalt er viser, teater, maling blitt tatt i bruk for politisk debatt og propaganda, for underholdning og hygge, for alvor og spøk. Felles for alle leirene er at mange har deltatt i aktivitetene, slik at de har fått karakteren av masseutfoldelse, mer enn elitekultur.

MLGs leir i Tuddal (Telemark) var karakterisert av kulturell blomstring på mange felter, kombi-

nert med godt samarbeid med lokal folkekultur av høy klasse, både spelemenn og diktere.

Men det som særlig fikk gjennombrudd i Tuddal var korsang. Både i og utenfor leiren gjorde det 30–40 mann store blandete koret seg sterkt og flerstemmig bemerket.

— Utgangspunktet var et halvt dusin folk fra Det Røde Koret ved Sagene Lærerskole, forteller en av deltakerne til *Klassekampen*. Men for alle oss andre var dette mer eller mindre første forsøk udi flerstemt sang.

— Fornøyd?
— Så ubetinget! Det var kjempe-

«Tyskland befinner seg i en av de vanskeligste og ugunstigste utenrikspolitiske situasjoner, det må derfor prøve å vinne verdensopinionen for seg gjennom store kulturelle arrangementer.»

Dette sa Hitler i en tale i det tyske rikskanselliet i 1933. Den tyske OL-komite var innkalt. OL i Berlin i 1936 ble forsøkt utnyttet til siste trevl i propaganda for den framvoksende nazismen. Olympiafilmen som seinere ble vist på alle verdens kinoer, var en nazistisk propagandafilm.

Riktignok fikk Hitler raseri-anfall og forlot stadion da den fargete Jesse Owens banket hele den «ariske» eliten på 100 meter (på 10,2 forøvrig). Stort blidere var føreren heller ikke da Norge tok bronsemedaljen fra Tyskland i fotball. Men nazi-propagandaen ble ikke særlig svekket.

I Mexico i 1968 ble folk skutt i gatene når de demonstrerte mot at skattepengene gikk til OL-showet. Men heller ikke her ble selve idrettsbegivenheten slik den herskende klassen helst ser den. På sta-

gjeld kan disse korene fungere som spyddodd når det gjelder å utvikle et progressivt repertoar, grave fram gamle, gode sanger fra arbeidersangkorenes glanstid, få fram nye, progressive sanger, utgi partiturer, utvikle kritikken av korsangenes politiske og musikalske innhold, og mye, mye mer.

En ting til: I Norge er korsang i høy grad ennå en folkets kulturform. Titusenvis av nordmenn synger i kor. Men de bevilgende myndigheter avspiser amatørkorene og musikk-korpene med latterlige beløp som år om annet gjør det stadig vanskeligere for korene å få økonomiene til å møtes. For å bevare folkets mulighet til fin utfoldelse av kollektiv kultur trenges forsvarskamp, gjennom den Kulturfronten som nå bygges opp.

sterke firmaer betaler hva som helst for å skaffe billetter til sine forretningsforbindelser.

Det er ikke fremme av kameratslig kappestrid, internasjonal «forståelse» og fred mellom verdens folk som ligger til grunn for årets olympiade. I dag trenger den vest-tyske monopolkapitalen på ny å vinne verdensopinionen for seg. Få uker før folkeavstemninga vil EEC-propaganda dryppe inn i tusener av norske hjem. Og kappestriden er ikke folkets kameratslige kappestrid. Ved at økonomi og

OL, Mexico 1968. Mexikanske mødre demonstrerer mot fengslinga av deres sønner og dotre.

av folk fra noe som kalles *National Ports Docks Stewards Committee*. Såkalte «shop stewards», ledere valgt direkte av forholdsvis små grupper arbeidere på de enkelte arbeidsplassene, har vist vilje til å gå i spissen for arbeiderne. Det var fem slike som ble arrestert og fengslet, og som utløste streiken.

Siste:

Det siste vi vet for avisa går i trykken, er at LO-ledelsen enda en gang har lagt ned vapnene på et tidspunkt da streiken virkelig så ut til å kunne sikre store seire. Men i mange havner vil arbeiderne fortsette streiken, «ledelsen» til tross, og vi tror nok at Heath i stadig mindre grad kan basere seg på kompromissvennlige «arbeider-ledere» når han i tida framover skal påtvinge havnearbeiderne anti-streikeloven og en hardhendt rasjonalisering av havnene.

oppmerksomhet konsentreres om stjernene i München, blir lokale klubber tilgodesett med enda mindre penger enn til vanlig. På den måten lider masseidretten i lang tid, både før, under og etter enhver olympiade.

OL kan tjene til å utvikle vennskapet mellom idrettsfolk på tvers av landegrensene. Og den kan — som vi var inne på innledningsvis — brukes til å demonstrere mot imperialismen og undertrykking. Vi er for olympiske leker som en monstring av idrettsfolk fra hele verden, der det viktigste ikke er å vinne, men å delta og styrke vennskapet mellom verdens folk. «Vennskap først — så konkurranse» er de sosialistiske lands motto for idrettsaktivitet.

De olympiske lekene tjener i dag ikke dette formål. OL i München er først og sist imperialistenes propaganda-show. Men den politiske bevissthet blant idrettsungdom, også topp-idrettsmenn, er i rask utvikling, mot ofte reaksjonære ledere som mer enn gjerne vil løpe imperialismens ærend. Vi kan oppleve flere knyttnever på skjermen etterhvert.

OL — fordekt propaganda for imperialismen?

EEC-kanonbåter mot Island's 50-mils krav?

EEC PRAKTISERER «SAMARBEID»

»Utvid fiske- rigrensa! «

– Utvid fiskerigrensen til 100 mil, forby alt trålfiske innenfor 50-mils grensen og fred Barentshavet for fiske i to år. Det er Harry Bersvendsen i Vardø som sier dette til Fiskeribladet – som en konklusjon etter to års elendig fiske i Aust-Finnmark.

Bersvendsen frykter utarminga av fiskebestanden i dette området og peker på at en hel armada av norske og utenlandske båter driver i Barentshavet.

– Og flere kommer, sier han, og viser til at Vest-Tyskland nå holder på å utvide sin flåte med et 10-talls fabrikk-skip.

Uttalelsen fra Bersvendsen er klar tale om fiskernes syn – de ønsker utvidelse av fiskerigrensa, slik Island gjør. Men det kravet skal ikke bli lett å gjennomføre i EEC – hvis mål nettopp er å få bort grensene, slik at de vest-tyske fabrikk-skipene kan gå opp i fjoresteinene.

– Bodø distriktsfiskarlag vedtok på sitt årsmøte 8. juli en enstemmig uttalelse mot EEC-medlemskap og sier at «vi vil mane til samhold for beskyttelse av vår næring og Norges framtid».

– Skjervøya og Nordreisa distriktsfiskarlag har vedtatt enstemmig en årsmøteuttalelse hvor en oppfordrer til å stemme nei ved folkeavstemningen. Finnmark Fiskarlag har gjort et tilsvarende vedtak.

– Norges Makrellag har på sitt representantskapsmøte i Kristiansand med 22 mot 7 stemmer sagt nei til medlemskap. Også Nøttfiskarskipskipnaden oppfordrer til å si nei.

Fra 1. september vil Island endre fiskerigrense fra 12 til 50 mil. Det dreier seg om nautiske mil. Det vil si at et belte på omlag 7 vanlige mil blir lagt til rundt den gamle grensa. Vest-Tyskland og England har protestert.

Fisken i England og Vest-Tyskland driver ikke kystfiske i egne små farkoster. Fiskebåtene er mest store trålere o. l. som eies av selskaper i land. Fisken er underbetalt lønnsarbeidere ombord – i et av verdens hardeste og farligste yrker.

Likevel er det ikke dem som har protestert. Det er selskapene.

Hvem eier trålderierne, selskapene som driver fisket?

Et av de største heter «Nordsee» Deutsche Hochseefischerei GmbH. Dette selskapet er en del av Unilever-konsernet, et av Europas og verdens største. Engelske trålderier fisker også for samme konsern.

Unilever er egentlig et engelsk-hollandsk selskap. Men konsernet driver produksjon og salg verden over. For dem er statsgrensene bare noen irriterende levninger fra fortida.

Nordsee-selskapet fikk nylig de to første av 12 nye fabrikkskip. De er større og mer moderne enn noen norsk kapital har anskaffa til nå.

Hvor fisker nye og gamle Unilever-trålere? Overalt hvor fisken er: Newfoundland, Barentshavet, Finnmarks-kysten og – Island.

Fisket på Island er et kystfiske. Næringa er grunnleggende for store folkegrupper, ja, hele øyas næringsliv og bosetning. Det er ikke så ulikt forholda i Norges nordlige landsdeler.

Island er en suveren stat. Det betyr at uten maktbruk kan ikke imperialistiske stater pålegge den islandske staten lover. Island er ikke medlem av for eksempel en union som bestemmer overnasjonale lover. Gitt at folkets interesser er truet av en avtale (for eksempel en for begrenset fiskerigrense), kan folket presse staten til å endre på denne avtalen. Den nasjonale suvereniteten kan beskyttes på den måten. I fiskerigrense-saka bruker den islandske regjeringa suvereniteten som egen stat til helt rettmessig forsvar for Islands grunnleggende rettigheter.

I norske fiskeriområder har Island stor støtte: Finnmark fiskarlag krevde nylig

Den britiske tråleren skjuler navnet sitt med ei strie mens den bryter den islandske 12-milsgrensa under torskemilkrigen i 1958. Britiske kanonbåter beskyttet da monopolenes trålere.

norsk 50-mils grense. Formann Toft i Norges fiskarlag har gått inn for det samme.

En rekke havforskere i mange land går også inn for utvida fiskerigrenser. Bestanden av torsk fisk er overbeskatta. Uten slike vernetiltak kan det snart gå samme vei med torsk som silda: Den forsvinner nesten helt og må totalfredes.

Norsk suverenitet – bare »drømmeland« for EEC-tilhengerne?

Senterpartiformannen, EEC-motstanderen Austrheim har også antydta at Norge kanskje burde følge eksemplet til Island. Han har fått kritikk for det:

Høyrenestformannen, EEC-tilhengeren Nordvik hevder at Austrheim »befinner seg i en drømmetilstand« når han snakker om norsk 50-mils grense.

Men norsk – og islandsk – fiskerigrense er fastlagt i norsk – og islandsk – lov. De er stadfesta i avtaler mellom suverene stater. En suveren stat kan sjøslagt fritt endre sine egne lover. Andre stater kan protestere og ækte å godkjenne det. Men en suveren stat står fritt til å overse sjøl de mektigste protester når saka er viktig.

Hva for et »drømmeland« er det da Nordvik mener Austrheim befinner seg i? Det er vel aldri »drømmen« om et fritt, sjøstendig og suverent Norge? Hva slags »harde realiteter« kan Nordvik og EEC-tilhengerne stille opp mot dette? Er det de økonomiske krava til et »utvida fellesskap«? Har de alt gitt avkall på norsk suverenitet til fordel for det? Eller har de bare glemt det eller »drømt det bort«?

Stem NEI for norsk sjølstyre

Fiskerienes krav om utvida fiskerigrense er et konkret krav som regjeringa ikke kan gå mot uten å miste den siste rest av tillit hos fiskerne. Derfor har ikke Cappelen gått direkte mot Island's krav, men har i stedet bebreida den islandske regjeringa for å gå feil fram. Men det er Cappelen's »fellesskapsland« som nå står mot Island. Derfor verken kan eller vil han gå inn for norsk eller islandsk utvidelse av fiskerigrensa. Cappelen er bundet av Brussel. Den norske regjeringa har allerede gitt opp sin sjølråderett til fordel for »samarbeidet« med de store imperialistmaktene i Europa. Norsk suverenitet er ikke noe »drømmeland« eller innbilning. Ikke ennå, heller Høyreledere og EEC-tilhengere, og ikke seinere heller. Vi skal stemme først, alle sammen. Og vi skal stemme NEI til norsk EEC-medlemskap, nei til å gi fra oss suverenitet.

Soldater mot militær blokkdannelse

»Som soldater er vi interessert i at det norske forsvaret skal være et uttrykk for vår vilje til å forsvare Norge mot alle angrep på vår sjølråderett. Vi ønsker en forsvarspolitik som ikke dikteres av stormaktsinteressene. Vi vil ikke delta i

»H M Kongens Garde har som hovedoppgave i fred som i krig å stå vakt om vårt kongehus. En soldat kan aldri få noen større oppgave.»

Fra »Velkommen til Hans Majestet Kongens Garde«, en brosjyre som alle gardister får når de kommer til Garden.

JA – mann kasta som tillitsmann

Klubbformann Bjørn Halme ved Myrens Mekaniske Verksted i Oslo lot seg verve som kortidssekretær for Aspengren. Hans karriere som klubbformann ble desto kortere. Et flertall av medlemmene i bedriftsklubben innkalte til klubbmøte og kastet Halme. Klubben har tidligere gjort vedtak mot EEC-medlemskap. At de krevde en formann som ikke aktivt motarbeidet deres vedtak, er bare rett og riktig. En dårlig dag for LO-ledelsen.

Fra avdeling 67 av Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund, har vi fått en uttalelse som klart sier i fra: »Vi nekter enhver befattning med LOs deltidssekretærer og vi ønsker hverken å se eller høre dem på vår arbeidsplass!«

Oslo Bryggearbeideres Forening, har i vedtak også frabedt seg kortidssekretærens nærvær, og sier dessuten: »Den ekstraordinære LO-kongressens vedtak er for Oslo Bryggearbeideres Forening like fjern og uinteressant som planeten Venus.»

Vi hadde nær sagt: Hvorfor ikke sende Aspengren og Co. til Venus? En kan bli romfarts-tilhenger av mindre...

Forøvrig strømmer protestuttalelsene mot emissærpakket inn. Siden forrige nummer av Klassekampen har vi registrert:

- Styret i bedriftsklubben ved Christiania Spigerverk
- Verkstedklubben ved ASEA Per Kure
- Bedriftsklubben ved Båtservice i Mandal
- Styret i Sauda Fabrikkarbeiderforening
- Nyland Verkstedklubb
- Stordal Treindustriarbeiderforening avdeling 72
- Styret i Stranda Kjøttindustriarbeiderforening
- Jernverksklubben i Mo i Rana
- Bedriftsklubben ved H. M. Refsum
- Porselensarbeidernes Forening i Fredrikstad
- Greaker Arbeiderforening

Lista er ikke fullstendig. Vi ber våre lesere hjelpe til og sende uttalelser de kommer over.

noen militær blokkdannelse i Europa. En slik blokkdannelse vil ikke tjene fredens sak.»

Sitatet er hentet fra en løpeseddel som Folkebevegelsens avdeling i Hafslund har gitt ut. Løpeseddelen ble delt ut i 1500 eksemplarer da rekrutter fra Madlamoen 16. juli gjennomførte en standsaksjon i Stavanger.

EEC-motstanderne ved KNM Harald Hårfagre/Madlamoen oppfordrer alle rekrutter til å styrke kampen for norsk sjølråderett – mot EEC.

Radiotelegram fra »Sea Breeze«:

EEC TRUER ARBEIDSPLASSENE TIL SJØS

Fra mannskaper på »Sea Breeze« har Klassekampen via Rogaland Radio fått tilsendt et vedtak fra skipsgruppemøtet 26. juli. Vedtaket er rettet til Norsk Sjømannsforbund, og det viser med tydelighet at sjøfolkene slett ikke er enig om at kursen skal settes mot Brussel, slik formannen i forbundet, Henrik Aasarød, hevder. Vi synes vedtaket på en presis måte oppsummerer hvordan EECs »friheter« vil ramme både sjøfolkene og arbeidsfolk ellers, og vi gjengir det i sin helhet:

EEC er en økonomisk og politisk sammenslutning av Vesteupeiske land hvis langsiktige mål er en europeisk union. Grunnprinsippene i denne sammenslutning er: Fri

kapitalbevegelse, fri handel og fri bevegelse for arbeidskraften. De som kan gjøre seg mest nytte av disse »Friheter« er de store kapitalgrupper så som I. G. Farben og Krupp i Vest-Tyskland.

Dersom norsk hjemmeindustri blir lagt åpen for konkurranse fra disse kapitalsterke foretak, vil vesentlige deler av våre arbeidsplasser hjemme være truet. Dermed vil norske arbeidere være et stort tilskudd til den »frie« og bevegelige arbeidskraften som må søke arbeid i industriområdene i Europa. Som sjøfolk har vi sett litt av hvordan fremmedarbeiderne lever i svære områder med plankeskur, bilvrak og campingvogner som boliger eksempelvis i Marseille og Paris. Vi ønsker ikke at norske arbeidere skal bli nødt til å leve under lignende forhold.

Sjøfolk vil være med på å bryte redernes kurs mot EEC.

Våre arbeidsplasser til sjøs vil også være truet ved et eventuelt norsk medlemskap i EEC. Skipsreder Halfdan Ditlev-Simonsen jr. har i foredrag på vegne av norske redere gått inn for »Internasjonalt samarbeide« innen skipsfarten, og regjeringen har sagt rett ut at den ikke vil hindre at norske arbeidsplasser blir kjøpt opp av utenlandsk kapital. Regjeringen sier også i sin markedsmelding om EEC at det går mot større »internasjonale konsortier« innen skipsfarten. Prinsippet om fri kapitalbevegelse vil derfor føre til at våre arbeidsplasser til sjøs kommer over i hendene på kapitalsterke grupper i EEC. Vi går derfor mot norsk medlemskap i EEC. Skipsgruppa.

»Vi vil protestere mot den måten styret i Norsk Sjømannsforbund har behandlet den så viktige EEC-saken. Forbundsstyret har her tatt avgjørelsen i saken uten overhodet å rådspørre sine medlemmer først. At de enkelte styremedlemmer har sitt personlige syn i denne saken og gir uttrykk for dette syn, aksepterer vi, men vi kan ikke akseptere at de bruker sin stilling som styremedlemmer i Norsk Sjømannsforbund til å fremme sine private meninger. Som sjøfolkas tillitsmenn skal de gi uttrykk for sjøfolkas meninger, og hvordan kan forbundsledelsen være så sikker på at deres private syn er representativt for medlemmenes syn, uten overhodet å ha rådspurt dem. Vi mener at forbundsledelsen her har gått langt utover sitt mandat, og bør frasi sin stilling.

Og hvis denne ovenfra-og-ned dirigeringen er (eller skal bli) vanlig praksis i Sjømannsforbundet, må vi gå til det skritt å overveie om Norsk Sjømannsforbund er et riktig redskap i sjøfolkas interessekamp.»

Det er de LO-organiserte i skipsgruppa ombord på Jahre-tankeren T/T »Salinga« som mot en stemme har sendt denne uttalelsen til Sjømannsforbundet. En av karene ombord forteller at de i år også organiserte 1. mai-demonstrasjon ombord. Flertallet av de underordna mannskapene samlet seg under parolene »Nei til EEC betyr ja til norsk sjølråderett«, »Kamp mot monopolkapitalen« og det var krav om demokratisering av forholda ombord, slik som like forhold for offiserer og mannskap. Det var også paroler til støtt for FNL og IRA.

Regjeringa må tvinges til å si klart i fra — Terrorbombinga må stoppes!

Når dette skrives — i midten av august — fortsetter den for-bryterske luftkrigen mot Nord-Vietnam med økende styrke. De siste tre månedene har dikene vært mål for minst 135 bombeangrep. Nixons snakk om «uhell» og at «dikene ligger nær militære mål» kan ikke bortforklare det faktum at bombinga skjer helt bevisst. Et bevis på det er det faktum at det ble kastet splint- og fragmentbomber mot folk som var i gang med å reparere dikene langs Ma-elva i Dong Son-distriktet.

Dikene i Røde Elv-deltaet har tilsammen en lengde på 2500 kilometer og beskytter et område på 6 millioner mål mot oversvømmelse. Tilsammen bor det 10 millioner mennesker i deltaet, altså over halvparten av befolkninga i Nord-Vietnam.

I tillegg rettes det terrorangrep med B-52 fly mot tett befolka områder og byer som Vinh Linh, Vinh og Yhanh Hoa, samt en bydel i Haiphong. Ingenting går fri, både skoler, fabrikker, hospitaler, pagoder og kirker blir bombet. Samtidig opererer amerikanske krigsskip langs kysten og har fyrt av omlag 30 000 granater mot kystlandsbyer i Nord-Vietnam.

TILBAKE-TREKKINGSBLØFFEN

Nixons «tilbaketrekking» kommer også i et underlig lys. Riktignok er det trukket tilbake endel bakketropper fra Sør-

Vietnam, som likevel var til liten nytte, fordi deres kampmoral var tvilsom. Men samtidig har tallet på personell i flyvåpnet og marinen som er direkte innblandet i krigen økt fra ca. 47 000 mann i slutten av 1971 til 107 000 mann i juli 1972. Samtidig bygges baser og troppestyrker kraftig opp i Thailand. Over 200 B-52 fly er nå i aktivitet i Indo-Kina, mot 45 i slutten av 1971.

INTERNASJONAL SOLIDARITET

Nixons ville krigspolitikk har blitt møtt med kraftige reaksjoner fra hele verden. Til og med paven og FNs generalsekretær Kurt Waldheim har åpent kritisert bombinga av dikene. I denne situasjonen holder den norske regjeringa så godt som kjeft. Utenriksminister Cappelen presterte et «god dag mann økseskaft-svar» i særklasse da spørsmålet ble reist på Stortinget. Det faller tydeligvis DNA-ledelsen vanskelig å innta folkets standpunkt i noe som helst spørsmål i disse EEC-tider. Det betyr at vi må tvinge dem til det. Ta spørsmålet opp i fagforeninger og organisasjoner, — vis at vi står på det vietnamesiske folkets side, ikke minst nå som vi sjøl kjemper mot imperialismen, mot EEC. Krev et utvetydig standpunkt av tåktalerne i regjeringa — krev Saigon-quislingene i Norge utvist fra landet.

Bombekrater i diken, Ngoc Quang-slusen ved Chu-elva i Nord-Vietnam.

DYSTERT FOR THIEU

Den politiske og militære situasjonen i Sør-Vietnam karakteriseres av frigjøringsstyrkenes aktivitet på tre områder: 1) Militær offensiv 2) Politisk kamp 3) Agitasjon og propaganda i fiendens rekker.

I vestlig presse har slaget om provinshovedstaden Quang Tri blitt slått stort opp. I forsøk på å vinne en propagandaseier har Thieu konsentrert sine «elitetropper» her. Desperat har de flere ganger prøvd å ta byen, men har blitt slått tilbake gang etter gang, både den 19. juni, 30. juni og hele tre ganger i løpet av den 25. juli. Frigjøringsstyrkene holder stand og tilføyer Thieu-styrkene store tap. Samtidig an-

gripes Saigon-troppenes forsyningslinjer uten stans.

Situasjonen er ellers mørk for Thieu-regjeringa. Paris-avisa «Le Monde» for 11. juli siterer amerikanske kilder i Saigon som opplyser at FNL kontrollerte 19 landsbyer i kystprovinsen Binh ved begynnelsen av våroffensiven, mot hele 320 nå. Siden det dreier seg om amerikanske tall, kan vi trygt gå ut fra at begge er for lave, men de gir likevel en viss pekepinn om den virkelige situasjonen.

Tidlig i august meldes det om en ny offensiv sør for Saigon, hvor det har vært forholdsvis rolig tidligere i offensiven.

Noen tall fra kampene i april-juli: Satt ut av spill eller tatt til fange: 220 000 fiendtlige soldater, 6 infanteridivisjoner, 30 regimenter og 155 bataljoner. Erobrt eller ødelagt: 5 400 militære kjøretøyer, derav 1 800 strids- og panservogner, 1 200 105 og 175 millimeters kanoner. Frigjøringsstyrkene har erobret nesten 35 000 skytevåpen og hundrevis av tonn med ammunisjon, skutt ned eller ødelagt på bakken 1 300 fly og helikopter og senket 310 krigsfartøyer.

Over 2 millioner mennesker gikk til opprør og tok over viktige områder fra Quang Tri i nord til Ca Mau i sør.

SOVJET UT - USA INN?

— Men Palestina-geriljaen i framgang

«Tilbakeslaget har vært kraftig. En omprøving av hele vår politikk har vært nødvendig. Men nå er vendepunktet nådd. Vi er igjen på vei framover.»

Abu Omar, en ledende kader i Al Fatah, sammenfattet situasjonen for den palestinske frigjøringskampen slik til Klassekampens utsendte medarbeider som besøkte Libanon og Syria i sommer. Slik lyder rapporten som vi har fått:

— Møtte vi en knust frigjøringsbevegelse? Det palestinske folket forbereder seg på langvarig krig. Geriljaen dominerer igjen flyktningeleirene, der folk mer enn noen gang blir trent i væpnet kamp, hvor det tas alvorlig på den politiske skoleringa. Flyktningene blir sendt gruppevis til basene, til militær trening. Geriljagruppene står nå samlet bak utgivelsen av ei avis: Palestinsk frigjøring, som studeres av palestinerne. En gammel flyktning i Al Karameh-leiren var stolt over at han hver uke solgte 2 000 aviser!

FN-drevne skolene kunne boikottes. Hundrevis av kvinner satt bak gammel-dagse symaskiner og sydde uniformer til geriljaen. De palestinske «pionerene» ble trent. 10-åringene holdt oppvisning for oss på basen like utenfor Damaskus.

DEN VÆPNA

KAMPEN FORTSETTER

Frigjøringsbevegelsen har ikke bare våpnene i beredskap. De blir daglig brukt. 52 gerilja-angrep i januar, 55 i februar, 32 i mars, 45 i april, 28 i mai, 26 i juni. Dette kunne Det Palestinske forskningsinstituttet i Beirut opplyse. Sionistenes påstander om at det ikke lenger finnes en palestinsk gerilja er løgn. Men geriljaens viktigste frontområde — grensen mot Jordan — kontrolleres av den amerikansk-kontrollerte Hussein-hæren. Problemene med å krysse grensene har tvunget geriljaen til å konsentrere seg om å bygge opp underjordiske grupper, celler, innenfor Israel-kontrollert område.

AMERIKANSK OFFENSIV

USA er på defensiven i Vietnam. USA er avhengig av olje fra Midt-Østen etter 1980. Dette bestemmer i dag deres strategi. Sovjets posisjon i de arabiske landa er svekket. 18. juli erklærte Egypt president Sadat at Egypt hadde fått nok av «sine sovjetiske venner». Nixons rådgiver Kissinger skal tidligere ha sagt til de egyptiske lederne: «Russerne må ut av Egypt». I formen gir den nye anti-sovjetiske inntrykk av å være ledd i kampen for støtte nasjonal sjølstendighet. Men høyreflyen innen det arabiske borgerskapet kan ha til hensikt å åpne for økt amerikansk kontroll. Frigjøringsbevegelsen understreket at det i dag er kamp mellom to politiske linjer; stole på egne krefter og føre kamp mot alle forsøk på imperialistisk innblanding.

Marxist-leninistene i Al Fatah advarte sterkt mot å la seg lure av Sovjet-revisjonistenes lefling med frigjøringsbevegelsen. «Sovjets strategi er alltid å være villig til å inngå en avtale med USA-imperialismen», som en av dem sa det.

Voksende krav: Folkeavstemning om frihandelsavtalen! Sverige inn bakveien?

Kampen mot frihandelsavtalen med EEC begynner å reise seg i Sverige. En svensk medarbeider har sendt K l a s s e k a m p e n en rapport om hvordan den svenske regjering og monopolkapital forsøker å fa Sverige inn i EEC.

Den svenska regjeringen har underteknet ett frihandelsavtal med EEC. Syftet er att steg för steg göra Sverige till EEC-land utan att det svenska folket får någon möjlighet att säga sin mening. Regeringen avfärdar helt kravet på folkomröstning, och försöker framställa frihandelsavtalet som begränsat och obetydligt.

LISTIGARE ENN SINA NORSKA KOLLEGOR

De socialdemokratiska ministrarna i Sverige har varit betydligt listigare än sina norska kollegor. Det är därför den inte direkt ansökt om medlemskap i EEC, utan valt frihandelsavtalet som anslutningsform. Den vet att opinionen mot EEC är stark. Många fackliga organisationer har uttalat sig skarpt mot en svensk EEC-anslutning.

Därför tvingas regjeringen gå försiktigt fram. Sverige ska inn i EEC steg för steg, helst ska hela processen gå så tyst och försiktigt att det svenska folket inte märker vad som sker.

»UTVEKLINGSBART AVTAL»

Att det verkligen är fråga om ett avtal som innebär första steget in i EEC bekräftades av den svenske utrikesministeren Krister Wickman vid förhandlingarna i Brussel: «Avtalets utvecklingsbarhet är en sak som den svenska regjeringen fäster stort avseende vid». Och i avtalets inledning sägs att parterna ska «utveckla och fördjupa sina förbindelser till områden som inte täcks av avtalet.»

Avtalet lämnar fältet fritt för ett obegränsat samarbete med EEC på alla områden i samhällslivet.

Taktiken är klar och skickligt utformad: Regeringen framställer frihandelsavtalet som en bagatell. På så vis lyckas den lura och passivisera en del av opinionen mot EEC. Avtalet kommer sedan att föreläggas riksdagen utan att folket får

möjlighet att säga sin mening. När riksdagen fattat beslut har regjeringen fria händer att utveckla avtalet hur mycket som helst. Det slutgiltiga och logiska målet för denna politik är naturligtvis medlemskap i EEC.

Denna slutsats drar också EEC:s ledande män. EEC-kommissionens ordförande Sicco Mansholt, sa nyligen att han var övertygad om att Sverige kommer att vara med i EEC inom fyra år sedan väl frihandelsavtalet undertecknats.

»LIKVÄRDIGA KONKURRENSVILLKOR»

Avtalstexten är skickligt formulerad. Det är meningen att vanligt folk inte ska förstå ett ord. Punkter som utsatts för hård kritik har formulerats om så att de kan betyda vad som helst.

Det talas t ex om att frihandelsavtalet ska «säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor». Vad menas med detta? Jo enligt Rom-avtalet, EEC:s bibel, vet vi att det innebär arbetskraftens fria rörlighet, dvs. tvångsflyttningar, fria kapitalrörelser, fri etableringsrätt etc. Men alla dessa förhatliga saker har rensats bort ur avtalstexten och ersatts med begreppet

«säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor» för att sätta myror i hovudet på folk.

Avtalet slår också fast att en spesiell kommitte, utanför varje folkelig kontroll, ska arbeta för s k harmoniseringar mellan Sverige och EEC-länderna. Det betyder att Sveriges lagar och bestämmelser ska anpassas till EEC-ländernas.

»DET ÄR EN GOD BÖRJAN»

På område efter område ska Sverige «harmoniseras» till EEC-länderna. Sveriges nationella självständighet kommer att säljas till de europeiske monopolbolagen med en liten bit i taget. Hur fort det ska gå bestämmer regjeringen och monopolkapitalet utifrån vad som är taktiskt lämpligt med hänsyn till folkopinionen.

De svenska monopolkapitalisterna, som krävt EEC-medlemskap, är mycket nöjda med frihandelsavtalet. De har läst texten noga och förstått regjeringens smarta taktik. Volvochefen Gyllenhammar prisade avtalet i en TV-intervju och gav slutomdömet: «Det är en god början.»

NEJ TIL FRIHANDELSAVTALET — FOLKOMRÖSTNING

För den svenska arbetarklassen och folket är det en mycket dåligt början. Därför kommer opinionen mot EEC att arbeta vidare under parollerna NEJ TILL FRIHANDELSAVTALET — FOLKOMRÖSTNING!

FLYKTINGENE MOBILISERES

Stolt fortalte flyktningene om hvordan de i dag — mot FN's vilje — arbeidet med å forbedre leirene. Klokker blir dekket til, egne skoler ble reist, de reaksjonære

Kampen mot frihandelsavtalen med EEC sto sentralt i årets 1. mai-demonstrasjoner i Sverige. Her et bilde fra Stockholm.

JA-toppenes »fredsmøter» og veteranoppopp kan ikke skjule at –

NOEN VIL SELGE LANDET!

Marxist-leninistene har stilt parolen »Nei til salg av Norge – forsvar norsk sjølråderett!» som den viktigste fram til 25. september. Et raskt blikk i JA-presse i den siste tida bekrefter en ting: Sjelden har JA-toppene rast og geberdet seg verre over en parole enn denne. Burde ikke det tyde på at spikeren så og si er truffet på hodet? Aftenposten, VG, Morgenbladet har hisset seg opp: Dette er skammelig, demagogisk, osv. Også motstandsorganet Dagbladet har vaklet: Ingen bør insinuere at noen vil selge landet. Men det er nettopp det vi pastar: At noen, monopolborgerskapet og dets stat, ut fra sine særinteresser faktisk ønsker å selge folkets land. Parolen tar nettopp opp dette klasseinnholdet i forsvaret av den nasjonale sjølråderetten. At monopolborgerskapet er villige til å selge landet, og at det er arbeiderklassen og folket som virkelig forsvarer sjølråderetten.

Et av de viktigste utspillene til JA-aktivistene er oppropet fra de omlag 1000 »krigsveteranene» om »Ja til fellesskapet. Ja til fredelig samarbeid». Og merk: »Dette er omsorg for Norges framtid. Vi protesterer mot at det kalles »salg av Norge». Store annonser har pranget overalt. Tvilere skal bondefanges. Ja, når krigsveteranene sier det, da så. De er vel skikkelige patrioter... Vi kunne tenkt oss å si mye om en god del av underskriverne. Vi kjenner mange anonyme krigsveteraner som tok en vel så hard støy under krigen, som i dag ikke er i kjendislassen, og som er imot EEC. Men vi skal noye oss med å si til initiativtakerne: Uansett holdning under krigen, er det i dag viktigst for oss å konstatere at en rekke av initiativtakerne er stakk konservative Hoyrefolk, av typen Max Manus. Det viktigste i dag er at slike folk inntar en holdning som fører til – salg av Norge.

Biskop Alex Johnson på Hamar fant vi blant initiativtakerne. Vi mente at det umulig kunne skade å høre hva som egentlig foregikk oppe i hodet på en av patriotene. Slik foreløp samtalen: Vi: – Vi lurte på hva De mener er så galt med parolen »Nei til salg av Norge – Forsvar norsk sjølråderett»? – (Lang pause) Det ... er klart at vi

ønsker ikke å selge Norge. Det er urettferdig at vi beskyldes for dette. Vi har aldri villet det.

– Men kan De fortelle oss om argumentene for at parolen er feilaktig, og ikke bare sarend?

– Selge, ja ... det må jo menes billedlig, for ingen vil selge ut landet for en pengesum. Dere husker vel parolen fra 20-åra, da radikale arbeidere døpte om nasjonalsangens første strofe til »Ja, vi selger dette landet». Ja, det var den gang. Men, nei ... ingen forråder dette landet i dag. Så det må være ment som et billedlig uttrykk.

– Igjen, vilke argumenter har De for at parolen er feilaktig? Synes De ikke at for eksempel nye konsesjonslover som likestiller Deutsche Bank og I.G. Farben med norske sparebanker og småindustri i felles marked, er litt av en trusel mot vanlige folks råderett? Og at for eksempel de som aktivt prøver å få gjennom slikt, egentlig er i ferd med å selge landet?

– Nei, om en mann i Oslo vil kjøpe en gård i Stange, så må han få konsesjon. Det samme vil gjelde for de tyske monopolene.

– Har ikke Deutsche Bank noe mer makt enn mannen som vil til Stange?

– Jo, men – vart motiv med oppropet var at vi ønsket aldri mer krig i Europa.

Ja, jeg må si jeg ønsket meg og ønsker meg fremdeles et Europas forente stater, noe vi dessverre ikke fikk.

– Det var interessant. Tror De at denne overnasjonale staten vil trygge råderetten til vanlige mennesker i dette landet? Hva med monopolenes makt gjennom en slik stat?

– Vi kunne jo styre dem meget bedre hvis vi står sammen. Se, vi har jo allerede utenlandsk kapital i Norge, for eksempel alle disse Texaco-stasjonene. Det er unødvendig.

– Ganske enig! Men hvordan får De det til at kontrollen med utenlandsk kapital blir bedre i n n e n f o r et felles, fritt kapitalmarked hvor nettopp døra åpnes mer enn i dag?!

– Jeg skal si Dem at jeg er en meget sterk anti-kapitalist. Det gjelder at folket kan bekjempe og kontrollere monopolene. Derfor må vi stå sammen.

– De sier »vi» hele tida. Hvem er »vi»?

– Det er folket, det er regjeringene. De er nasjonale, men storkapitalen er internasjonal. Før vi en internasjonal regjering, så kan vi kontrollere monopolene.

– Så »vi» er altså regjeringene, sann uten videre?

– Ja, dere gjør en stor feil. Dere tror at regjeringen i EEC vil bli en kapitalistisk regjering. Men det er jo ikke sant! Når de sosialdemokratiske regjeringene – som De vet er jeg sosialdemokrat – går sammen, blir det lettere å kontrollere kapitalen.

– Vi tror nok det er stor forskjell på en sosialdemokrat og en sosialdemokrat for tida. Men kunne De til slutt kommentere Willy Brandts uttalelse om EEC-hær i 1980-åra?

– Vi står jo i en forsvarsmessig integrasjon allerede. Det forsvarsmessige samarbeidet styrkes blant annet gjennom Euro-gruppen i NATO. En slik utvikling mener jeg er utmerket. I dag er NATO ensidig USA-dominert. Ved å styrke det militære samarbeidet i EEC, vil vi ikke få bare tre supermakter i verden, men fire. Og det er jeg for. For global maktfordeling er av det gode.

Så var samtalen slutt. Vi oppfordrer alle leserne våre til å spørre seg: Hadde JA-patrioten argumenter som kunne avsløre vår parole som demagogisk, falsk, usann? Som kunne avsløre alle som mener parolen er riktig, som »politiske ekstremister»?

NEI TIL SALG AV NORGE – FORSVAR NORSK SJØLRÅDERETT!

Klassekampen var en tur rundt i Oslo for å finne ut hvor JA-aksjonen hadde sine støtter. I området Holmenkollåsen/Voksenkollen fant vi residensen til EF-tilhengeren, skipsreder Steingrim Stange. Ikke langt unna sto folkevogna som ikke levnet tvil om strøkets karakter. Seinere dro vi til Grünerløkka. (Bildet under) En rask gallup viste to motstandere, tre tvilere som hellet mot å stemme nei, og en tilhenger.

INGEN EEC-TROPPER PÅ NORSK JORD!

Den gigantiske NATO-øvelsen Strong Express star for døra – 14. til 23. september. Vi skrev i forrige nummer av Klassekampen at dette var en øvelse som egentlig er rettet mot det norske folket, en trening i invasjon, rettet inn på å vise at NATO raskt kan »tsjekkosllovakisere» Norge om nødvendig. VG har oppdaget vart poeng, og har problemer med å argumentere mot det – og slar det derfor bort i en spøk. Men vi har ikke rad til den slags. Øvelsen kommer like før folkeavstemninga, og vi kan enna ikke vite hvor intenst EEC-tilhengerne vil bruke øvelsen i sin propaganda. Vi ønsker derimot å vise hva øvelsen stiller i spissen: Spørsmålet om i hvilken retning EEC vil utvikle seg m i l i t æ r t.

Tyske tanks rykker fram. Fra den 65.000 mann store NATO-øvelsen nord i Vest-Tyskland i september 1969.

EEC-landa er allerede i dag i ferd med å utvikle et felles militærsystem innenfor NATO. Den såkalte Euro-gruppa i NATO holder regelmessige møter bestående av de europeiske NATO-landas forsvarsmistre (unntatt er Frankrike, Portugal og Island). For kort tid tilbake kom det en viktig melding fra Euro-gruppa: Gruppas samlede »forsvarsutgifter» i 1972 skulle økes med over 7 milliarder kroner ut over de allerede eksisterende 7 milliarder for perioden 1970 til 1975. Det betyr i alle fall: Euro-gruppas militærutgifter økes kraftig og samordnes innenfor ledende EEC-land.

»50-ÅRAS »DET EUROPEISKE FORSVARFELLESKAP»

Verken Euro-gruppas utvikling eller Willy Brandts uttalelse om EEC-hær i 1980 er noe som plutselig oppstår tilfeldig – sjølsagt. I begynnelsen av 1950-åra ble det debattert hardt, særlig i Frankrike og Vest-Tyskland: Skulle en gå inn for å utvikle det som da ble kalt »Det Europeiske Forsvarsfellesskap»? Hvordan skulle Vest-Tyskland rustes opp igjen uten altfor intim amerikansk »overvåking»? Planen ble avvist, riktignok med knapt flertall i nasjonalforsamlingene.

Spirene til en politisk union var ennå ikke sterke nok til at det militære samarbeidet kunne skyte fart.

Men nettopp disse spirene har vokst seg sterke i dag. Planen om EEC-hær kommer opp så og si på dagsorden i EEC. Vest-Tyskland ønsker en sterk union til sin fordel, EEC-landa inkludert Frankrike ønsker å motvirke amerikansk dominans. Arbeidet med å utvikle felles militærsystem skyter på nytt fart.

BRANDT IKKE DEN ENESTE

Willy Brandt har fått mye oppmerksomhet for sine uttalelser om EECs militærutvikling. Er han så en enslig svale? Slett ikke. Andre har fått lite presse, men er ikke desto mindre viktige for å belyse oppsvinget i forsøkene på å presse fram EECs eget militære system. La oss nevne kort noen få eksempler.

● Hans von Graben, Vest-Tysklands medlem i EEC-kommisjonen fra 1958 til 1970, laget og arbeidet for et »program for Europa». Utviklingen skulle gå fra den nåværende tollunionen, via en økonomisk og pengepolitisk union, til en militærunion, en rustningsunion, og til slutt – en sikkerhetsunion.

● Tidligere kansler i Vest-Tyskland, Kurt Georg Kiesinger, iværksatte

gjennom sitt parti CDU i 1969 en plan for en europeisk politisk union. Den skulle koordinere utenrikspolitikk og forsvarspolitikk. Planen inkluderte også et felles Forsvarsråd. Samme mann uttalte seg allerede i 1962 til fordel for en europeisk atomstyrke.

● Den britiske statsminister Edvard Heath uttalte så seint som i september 1971: »Det er uunnødig å framskritt mot en felles utenrikspolitikk vil være ledsaget av voksende forsvarssamarbeid.»

MÅ SLOSS ENDA HARDERE

Disse få eksemplene er tilstrekkelig til å minne oss om at Willy Brandts tanke sjølsagt ikke er en enkeltpersons drømmerier, men en tvingende nødvendig utvikling dersom EEC skal bli en overnasjonal stat.

Øvelsen Strong Express bør derfor få oss til å sloss enda hardere mot EEC-medlemskap og salg av Norge. Vi bør stille parolene, uansett øvelsens forløp:

NEI TIL FREMMEDE TROPPER PÅ NORSK JORD!

NEI TIL EEC-HÆR I 1980 – STEM NEI!